

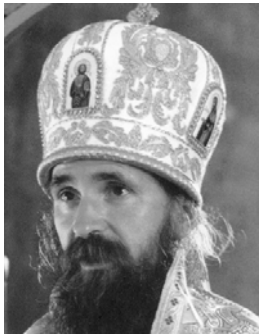
ГЛАС ВАСОЈЕВИЋА

БРОЈ 28 · БЕОГРАД, О АРАНЂЕЛОВУ ДНЕ 2012

СЛАВА СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

Почасни председник
Удружења Васојевића
проф. др Милија Зечевић

Његово Преосвештенство Епископ
будимљанско-никшићки
господин **Јоаникије**

Члан Почасног
Председништва
Проф. Др Божина Радевић

Главни и одговорни уредник
“Гласа Васојевића” **Миљан Зечевић**

Председник Удружења Васојевића
Генерал-мајор др **Лука Кастратовић**

Потпредседник Удружења
Васојевића
Миодраг Вешовић

Председник Удружења
Васојевића у завичају
Др **Раслав-Ћиро Бабовић**

Удружење Васојевића—
подружница Савино Село
Председник **Марко Ђукић**

Удружење Васојевића “Васо”
Председник
Милета Зечевић

Удружење Васојевића “Васо”
Потпредседник
Видак Радевић

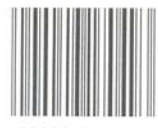
СРЕЊНА СЛАВА ВАСОЈЕВИЋИ!

*Честитамо 21. новембар 2012. године свим
Васојевићима, славу Светог Архангела Михаила и
желимо им добро здравље, мир,
слогу, прогрес и просперитет!*

*Почасни председник Удружења Васојевића
Проф. др Милија Зечевић*

ДОКУМЕНТА УДРУЖЕЊА

РЕГИСТРАЦИЈА ПО НОВИМ ЗАКОНСКИМ ПРОПИСИМА

 Република Србија Агенција за привредне регистре	 5000049170493
Регистар удружења	
Број БУ 16127/2011	
Дана 09.08.2011. године Београд	
Агенција за привредне регистре, Регистратор који води Регистар удружења, на основу чланова 26. и 32. Закона о удружењима („Службени гласник РС“ бр. 51/09), поступајући по пријави за упис усклађивања у Регистар удружења друштвених организација, удружења грађана и њихових савеза уписаних у Регистар друштвених организација и удружења грађана и Регистар удружења, друштвених организација и политичких организација, који је поднет од стране УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА , преко:	
Име и презиме: Милија Зечевић	
доноси:	
РЕШЕЊЕ	
УПИСУЈЕ СЕ у Регистар удружења усклађивање удружења, са следећим подацима:	
Облик организовања: Удружење	
Назив: УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА	
Седиште и адреса: Цетињска 2, Београд-Стари Град, Србија	
Матични број удружења: 07540698	
ПИБ: 107195869	
Датум оснивања: 23.11.1990	
Датум доношења Статута: 20.04.2011	
Делатност удружења: 9499 - Делатност осталих организација на бази учлањења	
Подаци о заступнику:	
Име и презиме: Милија Зечевић	
ЈМБГ: 0511940710183	
Адреса: Васе Чарапића 18, Београд-Стари Град, Србија	
Предвиђено време на које се удружење оснива: Неограничено	
Област остваривања циљева:	

 Повезивање са привредним организацијама из целе Србије и иностранства ради оживљавања привредних активности.

Образложење

Подносилац пријаве број БУ 16127/2011, поднео је дана 07.07.2011. године, усаглашену пријаву за упис усклађивања:

УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА

у Регистар удружења, и документацију заведену у потврди о примљеној пријави број БУ 16127/2011.

Како су испуњени услови прописани одредбом члана 79. Закона о удружењима („Сл.гласник РС“ бр.51/09.) и члана 30. Правилника о садржини, начину уписа и вођења Регистра удружења („Сл.гласник РС“ број 80/09), Регистратор је одлучио као у диспозитиву.

Упис усклађивања у Регистар удружења, врши се без накнаде.

Поука о правном средству:

Против овог решења може се изјавити жалба министру надлежном за људска и мањинска права, послове државне управе и локалне самоуправе, у року од 15 дана од дана пријема решења. Жалба се предаје преко Агенције за привредне регистре, уз доказ о уплати таксе од 500,00 динара, прописану тарифним бројем 7., Закона о републичким административним таксама на рачун број:840-742221843-57, прималац Буџет Републике Србије.

 РЕГИСТРАТОР
 АГЕНЦИЈА ЗА ПРИВРЕДНЕ РЕГИСТРЕ
 Милија Зечевић

СТАТУТ

У складу са одредбама чл. 78. и 12. Закона о удружењима («Службени лист РС», бр.51/09), на скупштини удружења одржаној дана 20.04.2011., у Београду, усвојен је

СТАТУТ УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Члан 1.

Удружење **Васојевића** је добровољно удружење за све грађане који су пореклом из **Васојевића**, а који имају стално пребивалиште ван **Васојевића**.

Члан 2.

Назив удружења је: **УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА**.
Седиште удружења је Београд, Цетињска 2.

Члан 3.

Изглед и садржина печата

Удружење има печат округлог облика (на српском језику, ћириличним писмом): пречника 30 мм, са унутрашњим кругом пречника 28 мм; са текстом **УДРУЖЕЊЕ ВАСОЈЕВИЋА, БЕОГРАД**.

Члан 4.

Удружење има штампил (на српском језику, ћириличним писмом), величине 50 x 20 мм следеће садржине:
УДРУЖЕЊЕ
ВАСОЈЕВИЋА
Бр: .....
.....год.
БЕОГРАД

Члан 5.

Удружење повезује све грађане преклом из **Васојевића**, независно од националног, верског или политичког опредељења под условом да живе изван територије **Васојевића**.

Област остваривања циљева

Члан 6.

Удружење **Васојевића** је невладино и непрофитно удружење, основано на неодређено време ради остваривања циљева у области повезивања са привредним организацијама из целе Србије и иностранства ради оживљавања привредних активности.

Циљеви удружења

Члан 7.

Циљеви удружења су: Окупљање, упознавање и сарадња свих **Васојевића** настањених изван територије која се традиционално назива **Васојевићи**. Организовање акција усмерених на помагање матичним општинама да утврде, израде и међусобно повежу глобалне планове и пројекције развоја који ће омогућити смишљено и трајно ангажовање свих заинтересованих, усклађено дејствовање матичних општина и удружења, омогућити остајање становништва на својим „огњиштима“, усмерити развој према природним могућностима и отворити путеве интеграције са савременим и будућим европским процесима следствено стратегији развоја Црне Горе и Србије.

Члан 12.

Своје хумане, културне, традиционалне и подстицајне активности Удружење ће презентирати преко листа „**ГЛАС ВАСОЈЕВИЋА**“.

Услови и начин учлањивања и престанка чланства

Члан 13.

Члан Удружења може бити свако лице које прихвата циљеве Удружења и Статут и поднесе пријаву за учлањење Управном одбору Удружења.
Малолетно лице са навршених 14 година живота може се учланити у удружење уз прилагање оверене изјаве његовог законског заступника о давању сагласности.
За лице млађе од 14 година из става 1. овог члана пријаву подноси његов законски заступник.

Члан 14.

Одлуку о пријему у чланство доноси Скупштина и о томе без одлагања обавештава подносиоца пријаве.
Члан може иступити из чланства давањем писане изјаве о иступању. За иступање малолетног члана није потребна сагласност законског заступника.
Чланство у Удружењу може престати због дуже неактивности члана, непоштовања одредаба овог статута или нарушавања угледа Удружења.
Одлуку о престанку чланства доноси Скупштина, на образложени предлог Управног одбора.
Члану се мора омогућити да се изјасни о разлозима због којих је поднет предлог за доношење одлуке о престанку његовог чланства у Удружењу.

Права обавезе и одговорност чланства

Члан 15.

Члан Удружења има право да:
1) равноправно са другим члановима учествује у остваривању циљева Удружења;
2) непосредно учествује у одлучивању на Скупштини, као и преко органа Удружења;
3) бира и буде биран у органе Удружења;
4) буде благовремено и потпуно информисан о раду и активностима Удружења.
Члан је дужан да:
1) активно доприноси остваривању циљева Удружења;
2) учествује, у складу са интересовањем, у активностима Удружења;
3) плаћа чланарину;
4) обавља друге послове које му повери Управни одбор.

Унутрашња организација

Члан 16.

Органи Удружења су: Скупштина оснивача, Почасни председник, Почасно председништво, Председник Удружења, Управни одбор и Надзорни одбор. Функцију заступника врши Председник Управног одбора, а у његовом одсуству заменик Председника Управног одбора.

Члан 17.

Скупштину Удружења чине сви чланови удружења. Скупштином руководи Почасни председник или Председник Удружења.
Скупштина се редовно састаје једном годишње. Ванредна седница Скупштине може се заказати на образложени предлог Управног одбора, као и на иницијативу

Члан 8.

С Р Б И Ј А

ди остваривања својих циљева Удружење нарочито:

1. Пружа стручну помоћи и непосредно ангажовање у изради и извођењу појединих конкретних пројеката које воде матичне општине на изградњу путева, мостова, кућа, јавних објеката и других обновљених и нових грађевина, а у складу са слободним планом развоја и друштвене интеграције.
2. Организује размену искустава, размену летовања и зимовања, дружење и размену добара, спортских и културних манифестација, такмичења и др.
3. Ради на очувању природе и спречавању загађења или постављање било каквих постројења која штете природним лепотама и вредностима завичаја.
4. Организује и извршава појединачне акције за презентацију културних, уметничких, етичких, етничких и традиционалних вредности из историје и савременог живота.
5. Ради на развоју пољопривреде и шумарства ради отварања малих и средњих пољопривредних добара и фарми, прерађивачких објеката у складу са савременом технологијом, отварању радњи, предузећа са меповитом својном, увођењу програма који имају обезбеђено тржиште, итд.
Из области туризма, на повезивању са агенцијама и отварање агенција, објеката и услова за развој туризма и презентацију једног од најлепших пејзажа на свету и атрактивних слика укључив и јединствени поглед у коме се задржава велики снег са Кома до вечитог сунца на приморју. У овом пројекту треба користити природну храну и здраве услове, најбоље воде и свежину северног пејзажа у близини југа;
Из области саобраћаја на помагању организовања пројеката и његово извођење које би омогућило модерне саобраћајне захвате и интеграцију овог краја као и непосредном помагању да сваки део **Васојевића** добије савремени пут;
Из области прерађивачке лаке индустрије на залагању за повезивањем са предузећима из Србије и света која имају чисту технологију, монтажне захтеве и прераду природних ресурса;
На повезивању трговинских предузећа ради продаје роба и услуга и других природних и производних ствари на балканском и ширем тржишту;
На настојању да се привуче домаћи и страни капитал, програми и технологија.

Члан 9.

У случајевима елементарних и других непогода или појединачним тешким случајевима разне врсте, Удружење ће организовати помоћ, сарадњу или прихватање и дејствовати као хуманитарна организација.

Члан 10.

Удружење ће развијати особине чојства и поштења и подстицати рад и креативност, нарочито код младих чланова.
У своме раду Удружење ће развијати односе међусобне сарадње и толеранције, демократичности и одговорности.

Члан 11.

Удружење ће своје циљеве остваривати без политичких и идеолошких особености али ће устати у одбрану људских права и слобода и супротставити се угрожавању нејаких и немоћних.

С Р Б И Ј А

најмање једне трећине чланова скупштине. Иницијатива се подноси Управном одбору у писаном облику и у њој се морају навести питања чије се разматрање предлаже.

Седницу скупштине сазива председник Управног одбора, писаним обавештењем о месту и времену одржавања скупштине и предлогу дневног реда. Седницом председава лице које буде, јавним гласањем, изабрано на почетку седнице.

Скупштина:

- 1) доноси план и програм рада;
- 2) усваја Статут, као и измене и допуне Статута;
- 3) усваја друге опште акте Удружења;
- 4) бира и разрешава чланове Управног одбора;
- 5) разматра и усваја најмање једном годишње, извештај Управног одбора;
- 6) разматра и усваја финансијски план и извештај;
- 7) одлучује о статусним променама и престанку рада удружења;
- 8) одлучује о удруживању у савезе и друге асоцијације у земљи и иностранству.
Скупштина пуноправно одлучује ако је присутна најмање једна половина чланова.

Скупштина одлучује већином гласова присутних чланова.

За одлуку о изменама и допунама Статута, статусним променама и престанку рада Удружења неопходна је двотрећинска већина гласова присутних чланова.

Члан 18.

Управни одбор је извршни орган Удружења, који се стара о спровођењу циљева удружења који су утврђени овим Статутом.

Управни одбор има једнаест, чланова, које бира и опозива Скупштина. Мандат чланова Управног одбора траје четири године године и могу се поново бирати на исту функцију.

Управни одбор из реда својих чланова бира председника и заменика председника, а на предлог председника Удружења.
Управни одбор ради у складу са Законом и у складу са програмом рада.
Управни одбор је одговоран за обезбеђивање средстава за рад Удружења.

Члан 19.

Надзорни одбор контролише финансијско пословање Удружења и о уоченим неправилностима, без одлагања, обавештава Управни одбор.

Надзорни одбор има три члана које бира Скупштина. Мандат чланова надзорног одбора траје четири године и могу бити поново бирани.
Надзорни одбор подноси извештај на свакој седници Скупштине.

Остваривање јавности рада

Члан 20.

Рад Удружења је јаван.
Управни одбор се стара о редовном обавештавању чланства и јавности о раду и активностима Удружења, непосредно или путем интерних публикација, односно путем саопштења за јавност, или на други примерени начин.
Годишњи обрачуни и извештаји о активности удружења подnose се члановима на седници скупштине удружења оснивача.

Члан 21.
Ради остварења својих циљева Удружење успоставља контакте и сарађује са другим удружењима и организацијама у земљи и иностранству.
Удружење може приступити међународним удружењима за заштиту животне средине, о чему одлуку доноси Скупштина.

Начин стицања средстава за остваривање циљева и располагање средствима
Члан 22.
Удружење прибавља средства од чланарине, добровољних прилога, донација и поклона, у новцу и натури финансијских субвенција и на други законом дозвољен начин.
Физичка и правна лица која дају прилоге и поклоне удружењу могу бити ослобођена одговарајућих пореских обавеза у складу са законом којим се уводи јавни приход.

Престанак рада удружења
Члан 23.
Удружење престаје са радом одлуком Скупштине, када престану услови за остваривање циљева Удружења, као и у другим случајевима предвиђеним законом.

Поступање са имовином удружења у случају престанка удружења
Члан 24.
У случају престанка рада, имовина Удружења пренеће се на домаће недобитно правно лице које је основано ради остваривања истих или сличних циљева, односно Скупштина ће одлуком о престанку одредити коме се имовина преноси у складу са Законом.

Члан 25.
Регистрацију код надлежних органа за Удружење Васојевића ће потписивати др Милија Зечевић.

Члан 26.
На сва питања која нису регулисана овим ступом непосредно ће се примењивати одредбе Закона о удружењима.

Члан 27.
Овај статут ступа на снагу даном његовог усвајања на оснивачкој скупштини

 АГЕНЦИЈА ЗА
ПРЕДНЕ РЕГИСТРЕ
09.08.2011
БЕОГРАД

Председавајући
скупштине Удружења
Проф. др Милија Зечевић

Са скупштине Удружења Васојевића 5. 5. 1995.: Шћепан Драговић, Момчило Цемовић, академик Бранислав Шошкић, проф. др Милија Зечевић, академик Милосав Бабовић и Марко Ђукић

ПОЧАСНИ ПРЕДСЈЕДНИК УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. др Милија Зечевић је рођен 05. новембра 1940. године, село Винацка, у Васојевићима. Гимназију је завршио у Беранама, у Црној Гори. Завршио је Природно-математички факултет – група математика. Академски степен магистра наука стекао је на Институту економских наука у Београду; а научни степен доктора

наука на Факултету организационих наука Универзитета у Београду.

Био је професор у више средњих школа за предмет Математика, у Београду.

Оснивач је Више хотелијерске школе и изабран је за њеног првог директора (1974-1984). Поред функције директора, био је и професор Математике и Више математике.

Студенти Више, а сада Високе хотелијерске школе су били из читаве СФРЈ, од Бледа до Охрида. Уписано је у то време, преко 8000 студената, који су дали посебан допринос развоју хотелијерства и туризма. О том периоду, постоји посебна монографија, а и медијски наступи.

Институт за унапређење робног промета, јануара 1984. године изабрао је професора Зечевића за директора. Развој Института био је динамичан. Посебан допринос у развоју менаџмента у СФРЈ и Југоисточној Европи, поред Института, дао је и Југословенски савет за развој менаџмента, чији је председник био проф. др Милија Зечевић.

Пројекти, симпозијуми, монографије и манифестације избора менаџера Југославије и Балкана су презентирани и на телевизији и у другим медијима.

Запажене конференције и симпозијуми су одржавани у времену од 1984. до 1993. године у: Њујорку, Пули, Паризу, Бриселу, Љубљани, Загребу, Новом Саду, Београду и другим градовима Европе и Балкана.

Од 1984. године постао је директор Института за унапређење робног промета, а 1985. створио је научни институт, Цетињска 2, Београд. Оснивач је Института за интернационални менаџмент - МБА универзитета (првог института у југоисточној и источној Европи из области менаџмента).

Први програми су реализовани са институтима из Америке, Швајцарске и Француске. Уговори који су потписани са Менхетн институтом за менаџмент из Њујорка, ГДИ институтом из Цириха, ИМД институтом из Лозане и Институтом француско-америчким за менаџмент – ИФАМ, Париз, дали су посебан допринос развоју образовања и науке на Балкану, Југоисточној Европи и Југославији.

Сарадња између Европске асоцијације за развој менаџмента, Југословенског савета и Института за интернационални менаџмент је обезбедила да се одрже симпозијуми, конференције и избори менаџера у Солуну, Софији, Будимпешти, Београду, Букурешту, Диселдорфу, Бриселу, Паризу, Њујорку, Лондону, Москви, Кишињевићу...

Проф. др Милија Зечевић је био у том времену и директор међународних и југословенских пројеката, као и експерт Владе СРЈ.

Истичемо посебан допринос Института француско-

америчког за менаџмент – ИФАМ, Париз, са којим и данас сарађује Институт у реализацији програма – прве две године Београд, трећа година Париз, МБА студије – Америка. Овај програм је до сада завршило преко 1000 студената. Све је то допринос проф. Marie-France Joseph, декана ИФАМ-а и проф. др Милије Зечевића.

Оснивач је првих студија у Београду из области менаџмента у сарадњи са Менхетн институтом за менаџмент из Њујорка и ИФАМ - Француско-амерички институт за менаџмент из Париза, које је до сада завршило преко 1000 студената. Оснивач је Факултета за интернационални менаџмент, 1993. године, а касније је оснивач и власник Европског универзитета.

Европски универзитет има чланице - факултете из Београда, као и чланице из Париза, Брисела, Женева, Лондона, Беча, Њујорка, Будимпеште...

Проф. др Милија Зечевић је предавао на Ријечком универзитету у Хрватској, где је стекао звање доцента, а звање научног саветника стекао је у Србији, а ванредног и редовног професора у Београду, на Европском универзитету.

Истичемо рад проф. др Милије Зечевића на организовању симпозијума широм Европе на којима је имао реферате.

Проф. др Милија Зечевић је био учесник и руководилац бројних пројеката.

На Европском универзитету сада студира преко 3000 студената, а до сада је дипломирало преко 2000 студената, титулу магистра наука стекло је преко 200 кандидата а научни степен доктора наука преко 30 доктораната.

Написао је преко 200 научних радова и 39 књига

Проф. др Милија Зечевић је члан КОНУС-а и Ректорског савета

Др Милија Зечевић је најмлађи, од пет синова, од оца Милисаве и мајке Лепосаве, рођене Раичевић (из Пипера).

Најстарији син Ђоко, је отишао у партизане са 14 година. Завршио је Фрунзеову академију у Русији и Правни факултет у Београду. Има двоје дјеце и четворо унучади. Син Мишко је живео у Аустралији и има два сина, а Милица у Београду и има две ћерке.

Цвета су стријељали Немци у 13-ој години (1943.).

Величко је завршио електротехнику и радио је у ПТТ-у у Београду, где и сада живи, као дипломирани инжењер. Има сина Драгана (који има двоје дјеце) и ћерку Драгану (двоје дјеце).

Миодраг, један од најпознатијих банкара Европе, који има сина Слободана, доктора наука (има сина) и ћерку Наташу, која је дипломирала на Сорбони (има ћерку).

Милија и Спасенија имају ћерку Олгицу, доктора наука, предаје Европско и интернационално културно окружење (има ћерку Софију) и Лепосаву, доктора наука, предаје Интернационални маркетинг и Европски маркетинг и декан је Факултета за европски бизнис и маркетинг (има ћерку Мирјану).

Свакоме су Васојевићи огромна помоћ културни горостаси из завичаја: стари Ђурђеви ступови и десет пута млађа Беранска гимназија. Они нам освјетљавају пут, ма куда се кретали и везују нас за родну грудну, ма гдје се налазили.

Немањића задужбина нас је подсећала на стару славу и чинила нас Немањића сојем, а Гимназија нам је уливала снагу и отварала нове видике. Васов род је око ових светионика растао и чувао своју земљу – не дајући Турчину да је добије оштром сабљом нити да и једну њену стопу откупи сувим златом.

Завичај је сачуван, али не и развијен, и он, као јако стваралачко врело у Српству, заслужује већу пажњу својих синова. О томе се мисли и у Удружењу Васојевића у Београду, чије језгро сачињавају изданици расадника Беранске гимназије.

Што даље вријеме одмиче, завичајне слике су ближе и јасније. Врела код Ђурђевих ступова и у Винацкој су бистрија, ореол немањићког манастира сија све јаче, а звоно Беранске гимназије све даље се чује. Ликови директора гимназије и професора математике су све дражи, а колос Ком, васојевићки Ловћен, све је виши величанственији. Завичајне величине дају снагу и подстићу.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Прим. др Растав Бабовић је рођен 30. 01. 1936. у Петњику код Берана, у сељачкој породици, од оца Милутина—Славка и мајке Милице, рођене Ацић, који су имали осморо дјеце: четири кћерке и четири сина. Основну школу је завршио у родном селу, а Вишу реалну гимназију у Беранама. Био је одличан ђак, са

афинитетом према хуманитарним наукама.

Медицину је завршио у Београду, као и специјализацију из опште хирургије.

Увијек је радио у Беранама, од марта 1963. до данас.

На дужности начелника хируршке службе налази се од 1972. године.

Примаријус је постао 1980. године.

Завршио је неколико постдипломских течајева и специјализацију спортске медицине.

Објавио је преко 60, а изложио близу 80 радова и саопштења. У стручном раду захватио је широк дијапазон хируршке дјелатности, што је суловљавала позиције ове службе у провинцијским условима рада.

Поред опште хирургије, гдје је највише радио, а посебно на операцијама чира желуца, радио је све врсте повреда, “од главе”, укључујући њено отварање, преко грудног коша, костију, крвних судова—”до пете”. Било је изузетно деликатних, опасних и високо котираних оперативних захвата. Кроз Бабовићева стручна саопштења обрађена је хируршка патологија не само овог краја већ и сусједних општина.

Организатор је бројних састанака хирурга Србије и Црне Горе, који су се наизмично одржавали у Беранама и на Златибору.

Био је активан у Друштву љекара Црне Горе и био је на руководећим положајима, почев од предсједника Подружнице за Беране, Плав и Рожаје у два мандата до члана суда Љекарске коморе, што је и сада. Радио је у Црвеном крсту и на заштити спортиста, а био је предавач више година на стручним семинарима.

Био је члан Управног одбора Друштва за науку, умјетност и културу “Полимље”, члан и секретар Редакције часописа “Токови”, затим члан Издавачког савјета листа “Слобода”, Савјета стручног часописа “Медицински записи”, многих стручних комисија, предсједник Црквеног одбора и комисије за вјерска питања у Беранама.

Добитник је завичајне награде Берана “21. јул”, Ордена рада са сребрним зрацима, диплома Савеза љекарских друштава Југославије и Друштва љекара Црне Горе, дипломе Српског лекарског друштва—Хируршке секције, Златне значке Црвеног крста и више диплома и признања из области спортске медицине и безбједности саобраћаја.

Члан је “Вукове задужбине”.

Проф. Др Божина Радевић

Божина Радевић је рођен 23. августа 1938. године у Беранама. Реалну гимназију је завршио у родном граду 1957. године. Медицински факултет у Београду завршио је 1962. године и стекао звање доктора медицине. Приправнички стаж обавио је у болницама у Беранама, Подгорици и на Медицинском факултету у Београду.

Од 1965. до 1970. године био је клинички љекар и специјализирао општу хирургију у болници у Беранама, Медицинском центру у Тузли и на Војномедицинској академији у Београду.

Завршни испит из опште хирургије дао је 1970. године на Војномедицинској академији у Београду.

Специјализацију из области кардиоваскуларне хирургије завршио је на Институту клиничке и експерименталне медицине у Прагу (двје године). У периоду од 1988. до 1990. године усавршавао се из области васкуларне хирургије и трансплатације органа на Оксфорду и у Лондону. Своје даље усавршавање наставио је у Хјустону из области кардиоваскуларне хирургије од 1989. до 1990. године, а на Медицинском факултету и клиникама у ХанOVERу радио је на трансплатацији органа 1995. године.

Божина Радевић је учествовао у многим истраживачким пројектима: 1975-1977 - Значај протока за реконструкцију крвних судова, ИКЕМ, Праг; 1986, 1990 – Prostaglandin /Plogrost, европски пројекат са Шерингом; 1975-1977 - докторска дисертација, Утицај протока на промене и дугорочну прогнозу аутовенског бајпаса у артеријском систему, одбрањена 1977. на Медицинском факултету у Сарајеву; 1994, 1995 - Експериментална трансплатација јетре, ВМА Београд; 1994, 1995 - Пројекат Института за КВБ “Дедиње”, ИКВБ “Дедиње”; 1994 – 1997 - Трансплатација органа - јетра, срце, панкреас, црево, ИКВБ “Дедиње”.

Божина Радевић је био хирург на Хируршкој клиници у Тузли од 1967. до 1993. и на Институту за кардиоваскуларне болести “Дедиње” у Београду од 1993-2001. Од 1978. до 1993. године био је професор Универзитета на Медицинском факултету и на Хируршкој клиници у Тузли. Од 1993 - 2001. редовни професор Хирургије на Медицинском факултету у Београду.

У својој професионалној каријери добио је низ диплома: 1962 -диплому Медицинског факултета; 1970 - диплому специјализације опште хирургије; 1976 - диплому специјализације васкуларне хирургије; 1977 - диплому о одбрани докторске дисертације.

Поред ових диплома, добио је и многа признања, као што су сљедећа: 1978 - одлука о избору за ванредног професора на Медицинском факултету у Тузли; 1980 - одлука о избору за начелника Хируршке службе, односно Клинике КМЦ Тузла; 1981 - одлука о избору за руководиоца Хируршке катедре на МФ Тузла; 1985 - одлука о избору у звање редовног професора за предмет Хирургија са ратном хирургијом МФ Тузла; 1989 - одлука о именовану за декана Медицинског факултета у Тузли ; 1991 - одлука о именовану за декана Медицинског факултета у Тузли, други мандат; 1993 - решење о избору за главног хирурга клинике “Дедиње”; 1995 - решење за избор начелника службе за трансплатацију органа; 1996 - решење о именовану и постављењу за управника Клинике за хирургију ИКВБ “Дедиње”. Тренутно се налази на позицији директора хируршке клинике ИКВБ «Дедиње» и руководиоца програма за трансплантацију органа. Члан је многих удружења, као нпр.: Српског лекарског друштва; Хируршке секције СЛД; Интернационалног удружења ангиолога; Европског удружења за трансплатацију јетре, Интернационалног удружења за трансплантацију органа, Европског удружења за кардиоваскуларну хирургију. Области којима се Радевић посебно бави и за које су везана његова интересовања: васкуларна хирургија: цереброваскуларна болест, болест аорте, болести висцералних крвних судова; трансплатација органа: јетра, панкреас-бубрег, црево; хирургија јетре и хирургија панкреаса. Објавио је (као аутор и коаутор) преко двеста научних и стручних радова, три књиге као аутор и пет као коаутор. Проф. др Божина Радевић је 1995. године успешно урадио прве трансплантације јетре у Југославији и тај програм успешно ради до сада. Маја месеца 2001. године, урадио је и прву трансплантацију дела јетре од живог даваоца. Он је 1996. године урадио и прву трансплантацију панкреаса у Југославији.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Мирослав Стојановић

Рођен је 1941. године у Трешњеви код Андријевице. Гимназију је завршио у Иванграду. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду на групи за југословенску и светску књижевност.

Радио је кратко као професор књижевности (од 1964. до 1966). Од 1967. непрекидно је у «Политици», где је прошао пут од сарадника и заменика главног уредника. Био је стални дописник Политике из Немачке и спољнополитички коментатор листа политика.

Поред огромног броја извештаја и чланака које је готово свакодневно, више од једне деценије, слао и објављивао у «Политици», за шта је, иначе, 1990. године добио највише признање најстаријег и најугледнијег југословенског (и балканског) листа, и чиме се широј југословенској јавности представио као један од најизразитијих симбола аналитичког новинарства на нашој медијској сцени, Стојановић је своје непосредно сведочење о бурним догађајима с краја осме деценије, с падом Берлинског зида, и последње деценије минулог века крунисао и преточио у књигу «Рушење једног света».

Тадашњи дипломатски представник СРЈ у Немачкој, амбасадор Зоран Јеремић, и сам сведок тих бурних догађаја, приметио је да се «књига Мирослава Стојановића чита у једном дану и у једном даху» и да је «Рушење једног света» написано «методом сјајног аналитичара» који даје «изванредан преглед догађаја са фокусом на повратак Немачке на светску сцену».

Стојановић је забележио у уводу своје књиге да је наслућивао, и то, показале се касније, видовито, јавио свом листу још 5. новембра 1989, како ће оно што се «иза брда ваља», а што је почело снажним демонстрацијама у источнотемачким градовима, бити судбоносно не само за Немачку, него за Европу и цео свет. Он, међутим, упозорава да није било, не бар пре немачког уједињења (3. октобар 1990.) никаквих опипљивих наговештаја да би управо уједињена Немачка могла да одигра тако «фаталну карту у драматичном сплету унутрашњих и расплитају трагичних југословенских околности». А управо је прва јака спољнополитичка карта коју су уједињени Немци, упркос упозорењима њихових партнера и савезника, бацила на европски сто, одиграла готово пресудну улогу у растурању Југославије. Критичан према неким потезима званичне немачке политике, и појединих политичара, Стојановић не губи из видног поља значај Немачке у остваривању наше европске оријентације и ангажман једног броја угледних Немаца, који су, у најделикатнијим тренуцима, дизали глас против немачке политике према Југославији. Примећујући управо на крају своје књиге како постоје «Немци и Немци», Стојановић закључује да је то «охрабрујућа чињеница и за саму Немачку и за свет». Пре ове награде, Стојановић је, иначе, добио готово сва признања која се у новинарској професији могу добити (дописник године, награда за животно дело Удружења новинара Србије, највећа «Политикина» награда), али је, признаје, највише емотивно везан за ону завичајну – највеће признање општине Беране (Награда «21. јул») за 1994. годину.

У завршном делу образложења жирија уз ову награду се каже:

«Наш крај дао је, на срећу, велики број познатих новинара, посленика писане ријечи од имена и угледа. Један од оних по коме се препознаје југословенско новинарство, који је себи обезбиједио високо мјесто у професији чији је «хлеб са седам кора» јесте и Мирослав Мишко Стојановић. Због свега што је урадио на пољу информисања, у области новинарства, заслужено му и припада Награда «21. јул», највеће општинско признање, дар његовог завичаја из кога је отишао, али га никада није, ни физички ни својим стваралаштвом, напустио. Напротив.»

Мирослав Стојановић је, иначе, рођен 1941. године у Трешњеви код Андријевице. Гимназију је завршио у Беранама. Дипломирао на групи за југословенску и светску књижевност у Београду. Радио је кратко као професор књижевности. Од 1967. године је непрекидно у «Политици». Од 1985. до 1991. и од 1992. до 1996. године био стални дописник овог листа из Немачке и уредник Спољне рубрике «Политике» и заменик главног уредника. Предаје, уз то, последњих година предмет Интернационалне релације на Европском универзитету за интернационални менаџмент и бизнис, Факултет за интернационални менаџмент у Београду.

Др Лука Кастратовић, генерал-мајор—актуелни председник Удружења Васојевића Београд

Рођен 10. новембра 1950. године у селу Трешњеви, општина Андријевица, од оца Величка и мајке Јелисаве, рођене Вулевић. Основну школу је завршио у Трешњи код Андријевице, а гимназију у Иванграду (Беране) 1969. године са одличним успехом.

Војну академију противваздушне одбране је завршио у Задру 1973. године, са просеком 9,07. Уз рад, на Факултету политичких наука у Загребу дипломирао је 1986. године и стекао звање дипломирани политиколог. Академско

звање магистра наука стекао је на Војној академији у Београду, одбраном магистарске тезе «Информисање о одбрани Савезне Републике Југославије у миру», а доктора наука одбране, безбедности и заштите на Факултету цивилне одбране у Београду, одбраном докторске дисертације «Нови модел цивилне одбране у одбрамбеном систему Србије и Црне Горе». Завршио је све војне школе, као и највишу војну школу, Школу националне одбране, 1996. године.

После завршене Војне академије 1973. године, започео је војничку каријеру у Гарнизону Бихаћ као командир командног вода у дивизиону противваздушне одбране. Обављао је све командирске дужности од командира вода до команданта пука противваздушне одбране. Прошао је и кроз дужност референта и помоћника команданта тактичког и оперативног нивоа, где је стекао велико стручно искуство.

У потпуности се посветио војном позиву и на свим функцијама постигао одличне резултате. Јединице којима је командовао биле су репрезент војске и државе. Службено је оцењиван једанаест пута, прве две оцене «истиче се», а осталих девет «нарочито се истиче» (одличан). У службеним оценама је истицано да «...у извршавању задатака испољава висок степен одговорности, систематичности и упорности у раду».

Поседује висока војно- стручна знања и умешност у командовању. Има изграђено војничко понашање, принципијелност и достојанство официра. Личним залагањем и радом обезбедио је континуирани раст борбене готовости јединице...» (1996.). Или, «...у обављању функционалне дужности испољава висок степен одговорности, самоиницијативу, упорност и патриотску свест. Посао обавља самостално и постиже одличне резултате. Однос према потчињенима и претпостављенима му је правилан. Ужива висок углед у средини где живи и ради. Спреман је да увек помогне другима...» (2000.).

Службовао је у границима (градовима): Бихаћ, Загреб, Ужице, Подгорици и Београд.

Поред низа дужности на тактичком и оперативном нивоу обављао је следеће формацијске дужности: Командант аеродрома Батајница (Београд), Командант аеродрома Голубовци (Подгорица), Помоћник Команданта Корупса противваздушне одбране за позадину, у Београду, Помоћник Команданта Ваздухопловног корпуса за позадину, у Београду, Начелник инспекције борбене готовости 2. армије, у Подгорици, Помоћник Команданта Ратног ваздухопловска и противваздушне одбране за позадину, у Београду, и Помоћник Министра одбране за Цивилну одбрану.

Од завичаја, Скупштине општине Андријевица добио је 2001. године награду «17. јул», највише признање које општина додељује заслужним грађанима. Године 2002. и 2003. био је председник Савета Факултета цивилне одбране у Београду.

Током каријере за постигнуте резултате добио је бројна признања, а међу њима и одликовања: Орден за војне заслуге са сребрним мачевима, Орден Народне армије са сребрном звездом, Орден заслуга за народ са сребрном звездом и Орден витешког мача првог степена.

Ожењен је, супруга Јелка, рођена Бобић (1952.), наставник српског језика, син Небојша (1976.) инжењер машинства и дипломирани инжењер производног менаџмента и син Ненад (1977.) дипломирани фармацеут - медицински биохемичар.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Бранислав Шошкић

Академик др Бранислав Шошкић, председник Научног друштва економиста Југославије (НДЕЈ), редовни члан Црногорске академије наука и уметности (ЦАНУ, од њеног оснивања 1973), Европске академије наука и уметности (од 1992), Југословенске академије економских наука (ЈАЕН од њеног оснивања 1997) и Научног друштва Србије (од њеног оснивања 1969), председник Одбора за економске науке ЦАНУ и директор за економске студије Европског центра за мир и развој (ЕЦПД) Универзитета за мир Уједињених нација.

Раније (два мандата) декан Економског факултета у Београду, директор (његовог) Института за економска истраживања (од оснивања, прије 20 година) и председник: ЦАНУ (два мандата), Предсједништва (и Савјета) академија наука и уметности СФР Југославије, Југословенске комисије за УНЕСКО и Савјета *Енциклопедије Црне Горе*.

Био је такође члан и председник Предсједништва Црне Горе.

Рођен је 19. новембра 1922. у Гусињу (од оца Васа и мајке Вукане). Основну школу и ниже разреде гимназије завршио је у Новом Пазару, а матурирао (1940) у Беранама.

Учесник је НОР-а (од 1941). Хапшен је и интерниран у логоре Албаније. Био је руководиоц СКОЈ-а и председник Народне омладине среза Беране. Члан је СКЈ од 1943. године. Као политички комесар батаљона, учествовао је у ослобађању Београда; био је секретар СКОЈ-а дивизије, замјеник политкомесара бригаде итд.

Дипломирао на Економском факултету у Београду (1951), након чега је, на захтјев Београдског универзитета и Министарства просвјете, као најбољи дипломирани студент (преведен, као мајор ЈНА, у резерву) изабран за докторанта, а потом асистента (1952); докторирао је 1954, за доцента изабран 1955, за ванредног 1960. и за редовног професора 1965. на предмету економске доктрине, односно развој и савремена економска мисао и (последипломском) запосленост и стабилизација.

На Економском факултету у Универзитету у Београду био је декан Факултета (два мандата 1964-65; 1965-67), председник Савјета Универзитетског међународног центра за друштвене науке.

Био је директор Института за економска истраживања у Београду, члан економских савјета Србије и Црне Горе, Савезног економског савјета (два мандата), Међународног комитета за изучавање савременог капитализма и економске теорије, научни савјетник Научног друштва Србије, члан Матичарске комисије за избор првих чланова Друштва за науку и уметност Црне Горе, члан Савезне комисије за израду Дугорочног програма економске стабилизације, председник Црногорске академије наука и уметности (два мандата, 1981-1983, 1983-1985), председник Међуакадемијског одбора за економске науке и председник Предсједништва и Савјета академија наука и уметности СФРЈ (1981-1984).

Био је посланик Савезне скупштине и предједник Одбора за високо школство и Одбора за образовање Просвјетно-културног вијећа, председник Републичке заједнице образовања СР Србије (1967-1970), председник Савјета "Енциклопедије Црне Горе", председник Југословенске комисије за УНЕСКО, члан (1984-1985) и председник Предсједништва СР Црне Горе (1985-1986).

Објавио је преко 300 научних и стручних радова, књига, монографија, студија и уџбеника и др. на нашим и страним језицима.

Добитник је повеља и плакет Економског факултета у Београду и у Крагујевцу, награде Београдског универзитета за најбоље универзитетске уџбенике, Октобарске награде Београда за најбоља достигнућа у области науке (1971), Тринаестојулске награде за најбоља научна остварења, награде АВНОЈ-а за стваралаштво у области економских наука (1984). Ушао је у наше и неке стране енциклопедије.

Одликован је са више ратних и мирнодопских одликовања: Медаља за храброст, Орден за храброст, Орден заслуга за народ, Орден Републике са сребрним венцем, Орден рада са црвеном заставом, Орден Републике са златним венцем, као и неких иностраних.

Проф. др МИОДРАГ ЗЕЧЕВИЋ

Миодраг Зечевић рођен је 1. маја 1939. године у селу Ваница, општина Беране, од оца Милисаве и мајке Лепосаве (рођене Раичевић).

Гимназију је завршио у Беранама 1957. године. Завршио је Економски факултет у Београду 1961. године и постдипломске студије „Међународни економски односи“ на истом факултету 1964. године. Докторирао је на Економском факултету у Београду на тему „Економска ефективност инвестиција“, 1972. године.

Радна биографија: 1961 – 1965. Југословенска банка за спољну трговину, Београд, стручни сарадник и саветник; 1966-1972. Удружена београдска банка, Београд, директор сектора и помоћник генералног директора; 1972 – 1976. директор Београдске банке у Паризу са делокругом Француска, Италија, земље Бенелукса, Шпанија и Швајцарска; 1976 – 1978. генерални директор у Народној банци Југославије; 1978 – 1986. Удружена београдска банка Београд, потпредседник; 1986 – 1997. Француско-југословенска банка, Париз, генерални директор; 1997 – 2001. Југословенска банка за међународну економску сарадњу, Београд, председник.

Од 2001. до 2009. године је редовни професор и председник Савета Европског универзитета.

Обављајући своје дужности у банкарству, пословно је сарађивао са Светском банком, Европском инвестиционом банком, Банком за међународне обрачуне – БИС, Базел, Међународном банком за реконструкцију и развој, Лондон; централним банкама и пословним банкама развијених земаља и земаља у развоју.

Од 1964 – 1970. године био је хонорарни професор за предмет Спољнотрговинско и девизно пословање на Вишој туристичкој школи, Београд, Вишој економској школи, Београд. У периоду 1970 – 1986. године на економским факултетима у Београду, Риједи, Сарајеву, Скопљу и Суботици на постдипломским студијама и на Правном факултету у Београду на постдипломским студијама држао је предавања из области банкарства, међународних економских односа и инвестиција. Од 1986 – 1998. године по позиву држао је предавања на Економском факултету на Сорбони и на Високој школи за спољну трговину у Паризу. У периоду 1978 – 1988. био је експерт Уједињених нација за индустријски развој – УНИДО у Бечу.

Био је члан Предсједништва Међународне трговинске коморе у Паризу 1972 – 1986. године. Од 1976 – 1986. године био је члан Научно-истраживачког савета Народне банке Југославије, а од 1978 – 1986. члан Управног одбора Удружења банака Југославије, 1998 – 2001. члан Предсједништва Научног друштва економиста Југославије, 1998 – 2001. председник Управног одбора Универзитетске деље клинике у Београду. За редовног професора Европског универзитета изабран је 1999, а за председника Савета Европског универзитета 2001. године (на овој дужности се и сада налази).

Носилац је бројних одликовања, од којих су најзначајнија Орден републике (СФРЈ) и Витез легије части (високо француско одликовање) и члан Асоцијације носилаца Легије части Француске. Године 1980. изабран за почасног грађанина САД (држава Небраска). Од 1980-1986. године је члан Управног одбора Фудбалског клуба „Партизан“ Београд. Члан СКЈ је био од 1957. до 1990. године. Члан је Социјалистичке партије Србије од њеног оснивања (1990). Завршио је Школу резервних официра и има чин капетан I класе. Говори француски, енглески и руски језик.

Објавио је десет књига из области спољне трговине, међународних економских односа, инвестиција и банкарства и бројне чланке у стручним и научним часописима, као и неколико студија у сарадњи са другим еминентним професорима са наших универзитета.

Миодраг Зечевић је ожењен супругом Николином, дипломирани правник, директор за кадрове у Беобанци и има сина Слободана, дипл. правник (Сорбона), магистар и доктор наука, редован професор за Европско право на Европском универзитету и ћерку Наташу, дипломирани правник и магистар правних наука (Правни факултет на Сорбони у Паризу), унука Марка и унуку Анастасију.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Слободан Томовић

Слободан Томовић: редовни професор Универзитета, филозоф, књижевник. Рођен је у Маташеву 1929. године у интелектуалној породици. Основну школу учио је у Маташеву. Гимназију у Колашину, Беранама и Никшићу. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду, група Чиста филозофија. Студирао је и богословију. Докторску дисертацију одбранио је на Београдском универзитету темом Његошева филозофија 1973. године. Прекидао је редовно школовање због ратних прилика и послератног хапшења. Послије Другог свјетског рата хапшен је три пута и осуђиван од стране војних, редовних и дисциплинских судова на одговарајуће временске казне односно искључење са

Универзитета. Кажњаван је због своје антикомунистичке дјелатности и залагања за вишепартијску парламентарну демократију. Радни вијек започео је као професор филозофске групе предмета у пећкој Гимназији 1957. године. Затим, Смедеревској Паланци, Беранама и Подгорици. У звање редовног професора универзитета изабран је 1979. године. После наставе на факултету, од 1977-1992. године научни је секретар редакције Енциклопедије Југославије за Црну Гору. Звање Научног савјетника стекао је 1978. године. Од 1982-1991. године хонорарно предаје на постдипломским студијама у Дубровнику. У међувремену више пута је одбио кандидатуру за избор у Црногорску академику наука и умјетности, приступницу загребачког ПЕН клуба и слично. Од марта 1993-2000. године био је министар вјера у Влади Републике Црне Горе. Никада није припадао ниједној политичкој партији. Никада није награђен или одликован. До сада је објавио педесет филозофских књига и филозофско драмских текстова, као и неколико стотина чланака и студија по разним листовима и часописима. Учествовао је на бројним научним конгресима и скуповима у земљи и иностранству.

Књиге са оригиналним филозофско природно-научним хипотезама: Сами смо у свемиру; Бог је створио живот; Филозофија времена
КЊИГЕ

Филозофско-литерарног карактера: Јунак апсурда; Кафка—визионар новог свјетског поретка;

Филозофско-богословског карактера: Христос моја истина; Филозогија откровења; Истина о истини; О бесмртности душе;

Филозофско-историјског карактера: Крај историје, Нације и државе, Нови Адам

Филозофско-правног карактера: Право и правда

Филозофско-етичког карактера: Есеј о чојству, Ликови антихриста у литератури Достојевског; Морална традиција Црногораца

Универзитетски уџбеници и приручници: Основи теорије сазнања и логике; Кант—филозоф еванђеоског духа

Посебна издања: Слово о времену; Каузално порекло супротних права у природи; Под лупом; Кроз свијет идеја; Филозофско-богословски списи

Студије монографског карактера: Војвода Миљан Вуков; Војвода Гавро Вуковић; Војвода Марко Миљанов

ЊЕГОШОЛОГИЈА: Коменат Луче Микрокозма; Коментар Шћепана Малог; Коменат Горског вијенца; Његошева луча; Његошева филозофија природе; Вјечна зубља Његошева; Филозофско-богословски појмовник Његошевог дела

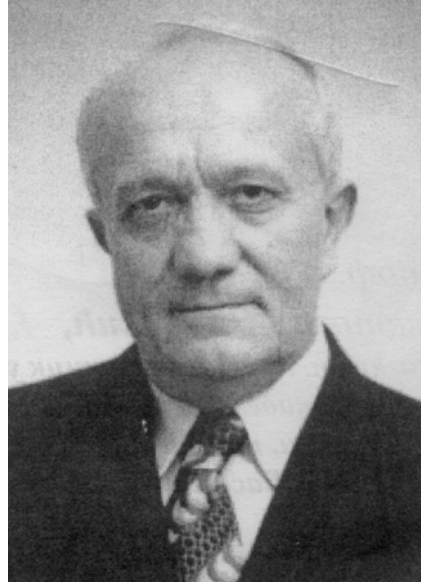
Драме: САТАНА ПРОТИВ БОГА; ВЕЛИКА РЕВОЛУЦИЈА; ПИЛАТОВ ПОВРАТАК; СВЕТИ ЈОВАН КРСТИТЕЉ; СУДИЈЕ; ПРЕТХОДНИЦИ УЉАНОВА; МИТ О ВЕЛИКОМ БРАТУ; ЈОСИФОВА БРАЋА; ПРАЗНИНА; ТРАУМА; ШЋЕПАН ПРВИ; СИЗИФ; СОКРАТ И МАЈСТОР; НЕРОН—ЦАР И ПЈЕСНИК; ЊЕГОШЕВА ПОТОЊА УРА; КРАЉ НИКОЛА; ПРОТОКОЛ; АЛЕКСАНДАР МАКЕДОНСКИ

Књиге у штампи: МОЈА ФИЛОЗОФИЈА; О СЕБИ И СВОМ ВРЕМЕНУ

Главни и одговорни је уредник издања и писац предговора: МЕМОАРИ ВОЈВОДЕ ГАВРА ВУКОВИЋА; ПЕТРОВИЋИ ПИСЦИ, ДУХОВНИЦИ И ВЛАДАРИ; ДЈЕЛА НИКОЛЕ ПЕТРОВИЋА; ЕНЦИКЛОПЕДИЈА "ЊЕГОШ"

Преведена дјела на енглески језик: ПРЕДГОВОР ЛУЧИ МИКРОКОЗМА; ПРЕДГОВОР ГОРСКОМ ВИЈЕНЦУ; ПОТОЊА УРА ЊЕГОШЕВА; САТАНА ПРОТИВ БОГА

Књиге у раду: ЛИЧНИ ОДГОВОР НА ХИЉАДУ КЉУЧНИХ ФИЛОЗОФСКИХ ПИТАЊА;

Димитрије Томовић

Димитрије Томовић је рођен 5. новембра 1933. године у Лијевој Ријечи, општина Подгорица, од оца Васа и мајке Феме (рођене Вујошевић) из села Орахова у Кучима.

Основну школу завршио је у родном мјесту, а Вишу реалну гимназију у Подгорици.

Економски факултет завршио је у Београду, гдје живи од 1954. године.

Запослио се у ондашњем Заводу за социјално осигурање, радећи у почетку као референт и ревизор а затим, као начелник одељења за уговарање здравствене заштите са здравственим установама са подручја Београда.

У Заводу за социјално осигурање радио је од 1956. до 1973. године. Од те године до 1976, био је запослен у Клиничкој болници града Београда, као помоћник директора.

У ортопедском предузећу «Рудо» Београд, био је генерални директор пуне 22 године, тј. од 1976. до 1998. године. У том периоду предузеће је постигло значајне резултате и осавременило организацију, производњу и апликацију ортопедских помагала.

Ортопедским помагалима «Рудо» је снабдијевало већи дио тадашње Југославије, а од распада бивше Југославије, преко својих огранака у Подгорици и Требињу дјелатност се одвија на подручју СЦГ, као и у Херцеговини.

Димитрије Томовић је партиципирао велики дио своје активности на помоћи организовања и збрињавања инвалида ортопедским помагалима преко погона «Рудо» у Подгорици.

Као и многи из Црне Горе, Томовић је свесрдно и свестрано помагао своје земљаке, и на тај начин, постао афирмисани руководилац који је, у циљу осавремењавања производње, допринио и изградњом одговарајућег објекта за квалитетније функционисање погона «Рудо» у Подгорици.

Истовремено, Димитрије Томовић је био дугогодишњи предсједник Удружења ортопедских предузећа са територије бивше Југославије и био је организатор бројних семинара у циљу унапређења ове дјелатности.

Објавио је око 20 стручних радова из области здравственог осигурања, здравствене заштите и финансирања здравствених установа.

Својевремено, као гимназијалац, учествовао је на радним акцијама.

Као члан стручних комисија и одбора, како у фирмама у којима је радио, тако и у другим фирмама, радио је на пословима из области пословања и финансирања.

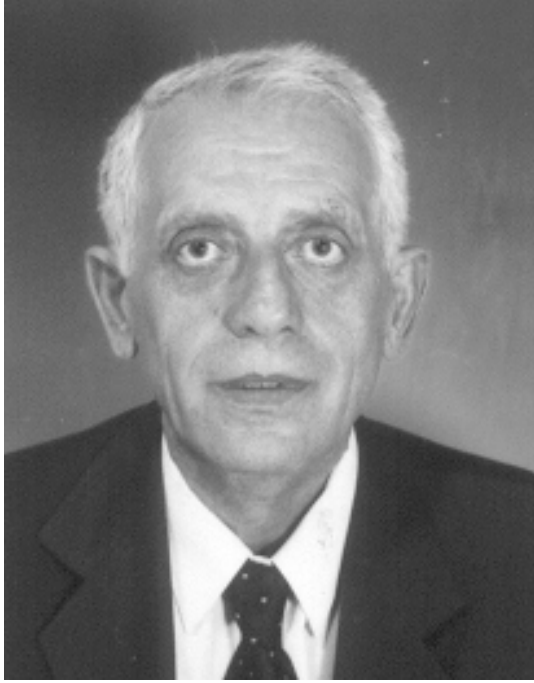
Био је предсједник надзорног одбора «Беобанке». Димитрије Томовић је радио у хуманитарним организацијама и у удружењима инвалида.

Такође је радио и у спортским организацијама и био је члан управног одбора боксерског клуба «Партизан».

Члан је Rotary International и био је председник Rotary club-а «Београд» у току 1996-97. године. У оквиру поменутог клуба, радио је и на пословима хуманитарне помоћи која се односила за дјецу без родитеља и избјеглице.

Ожењен је (супруга Оливера) и има сина Ненада и кћерку Драгану, која је завршила Економски факултет.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Милан Вешовић

Рођен је 14. новембра 1938. године у Веруши (Лијева Ријека) општина Подгорица.

Основну школу и нижу реалну гимназију завршио је у Лијевој Ријеци, а Вишу реалну гимназију у Титограду, 1957. године.

На Правном факултету Универзитета у Београду дипломирао је 1961. године.

Радио је у органима управе Општина

Титоград као референт и начелник службе, а затим у предузећу за дистрибуцију електричне енергије СРЦГ, као руководиоца опште и правне службе.

Од 1973. године радио је у Уставном суду Црне Горе као савјетник, секретар и судија Уставног суда. Почетком 1993. године изабран је за судију Савезног уставног суда и ту дужност и сада обавља.

Члан је више удружења за правну науку и праксу и носилац одликовања и признања. Објавио је већи број радова из области права. Интензивно ради на упоредном изучавању слобода и права грађана код нас и у свијету. Објавио је Збирку докумената о људским правима и слободама, 1998. године. То је његов најопсежнији рад.

Ожењен, отац двоје дјеце, ћерке Александре професора српског језика и сина Александра, дипломираног правника. Живи у Београду.

Марко Ђукић, генерални секретар и предсједник Удружења Васојевића Савино Село

Рођен је 11. септембра 1950. године у Савином Селу код Врбаса, од оца Вука и мајке Пољке.

Припада братству Ђукића са Лопата (Лијева Ријека).

Отац му се 1946. године у Савино Село доселио из Метеха код Плава.

Марко Ђукић је основну школу завршио у Савином Селу, а средњу

економску у Врбасу. Завршио је прву годину Економског факултета у Суботици, али је студије прекинуо због неповољних економских прилика.

Био је запослен је у МУП-у Републике Србије на пословима прекршајног поступка, одсек полиције у ОУП Врбас.

Био је активан у Омладинској организацији Врбаса, гдје је седамдесетих година био члан Предсједништва и секретар.

Био је члан СКЈ од 1968. до распада Партије.

Предсједник је подружнице Удружења Васојевића у Савином Селу и један је од најактивнијих чланова Предсједништва Удружења Васојевића.

Ожењен је и има сина.

Удружење Васојевића гради цркву Св. Арханђела у Савином Селу.

Веруша

Савино Село

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

ВУК РАШОВИЋ је рођен 20. децембра 1939. у Доњој Морачи, Црна Гора. Матурирао је 1957. године у Беранама. Студирао и апсолвирао на Машинском факултету у Београду. Дипломирао је на Вишој тренерској школи у Београду. Промовисан је 2011 године у звање почасног професора Београдског Универзитета.

Радну каријеру реализовао је у цудо спорту као спортски стручњак, спортски функционер, међународни судија и активни такмичар где је остварио посебну афирмацију. Неколико деценија је своје знање преносио генерацијама најмлађих и младих, васпитавао и одгајао врхунске такмичаре, државне репрезентативце, државне и Балканске прваке и освајаче Европских медаља. За овај рад влада Републике Србије му је доделила национално признање (националну пензију).

Обављао је најсакнутије функције у цудо савезима Београда, Србије, СФРЈ, СР Југославије и Балканске Цудо Федерације као Генерални секретар, Спортски директор и Председник. За ово ангажовање додељена му је Мајска Награда СОФК Србије (највише признање) и одликован је орденом рада са сребрним зрацима. У периоду 1992-1999. године биран је у два мандата за члана Председништва Југословенског олимпијског комитета.

Тада је као члан руководства водио делегације на Олимпијске дане младих Европе у Лондону и Лисабону, Олимпијске јуниорске игре света у Москви и Медитеранске игре у Барију.

Највећу афирмацију остварио је у такмичарској каријери. У континуитету се такмичи пуних 50 година што је у свету јединствена такмичарска каријера. У конкуренцији сениора такмичио се до своје 57 године. На првенствима Београда и Србије по категоријама, појасевима и екипно, осваја преко 30 наслова првака.

У периоду од 1963-1975 на међународним турнирима и првенствима Европе побеђивао је неке од најбољих бораца Европе и света: Енглеза Брајана Цекса, Немце Леополда и Мибаха, Италијана Михеија, Кубанца Медину и друге. У конкуренцији великих мајстора цудоа на шампионатима света у Лондон-Дерију, Токију, Бечу, Торонту, Паризу, Сао Паолу, Бриселу, Атланти, Штутгарту, Монреалу, Будимпешти и Франкфурту, освојио је 12 титула шампиона света у супер тешкој и апсолутној категорији.

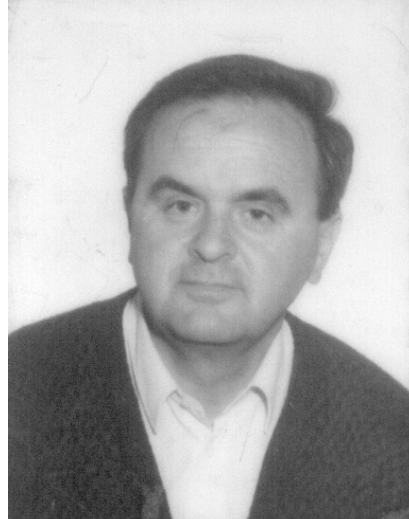
На шампионатима Европе у Ст. Петербургу, Лондону, Прагу, Штутгарту и Поречу освојио је 6 титула првака Европе. Поводом ових резултата 18 пута је интонирана химна наше земље. За промовисање цудо спорта у свету и остварене такмичарске резултате председник светске цудо федерације Маријус Визер, уручује у Паризу 26. августа 2011 Вуку Рашовићу на шампионату света највише признање ове асоцијације, под називом Легенди цудоа из Србије.

Министарка омладине и спорта, Снежана Марковић-Самарцић, прима 18. Октобра 2011 године делегацију универзитетског цудо клуба Студент и у име владе Србије и своје личној име изражава захвалност и честитке Вуку Рашовићу за постигнуте резултате и промовисање Српског спорта у свету.

Спортски савез Београда 10. Маја 2011. додељује му своје највише признање, награду за животно дело. Светска асоцијација мајстора цудоа промовише га у Атланти (САД) у звање великог мајсторског шампиона (највеће признање). Европска цудо унија му у Истамбулу додељује звање почасног тренера. Носилац је Златне значке СОФК Југославије, Златне значке Министарства спорта СР Југославије и Велике златне плакете Удружења државних репрезентативаца Србије.

Вук Рашовић је и даље активан као спортски радник и као такмичар. Председник је Универзитетског спортског савеза Београда. Председник је Удружења цудо ветерана Србије. Наступа на међународним турнирима, шампионатима Европе и света у конкуренцији мајстора цудоа.

Добитник је највишег признања из спортске области, Награде за животно дјело, 2011. године.

ЈЕЗДИМИР (МИХАИЛА) МАРСЕНИЋ рођен је 07. јула 1944. године у селу Ријеци Марсенића, општина Иванград (данас Беране, Црна Гора) где је завршио гимназију.

Као гимназијалац бавио се разним спортовима, а значајније рукометом који је играо за екипу Радничког из Иванграда у првој савезној лиги.

Завршио је Факултет за физичку културу у Београду, а магистрирао на Факултету за спорт и физичко васпитање Нови Сад на смеру за рекреацију. Још као апсолвент примљен је у стални радни однос у Друштву за спортску рекреацију и физичко васпитање "Партизан"

Чукарица. Након чега је 1975. године изабран за секретара Савеза за спортску рекреацију, физичко васпитање и гимнастику "Партизан" Београда, коју функцију је обављао до 1982. године. Потом је изабран за стручног сарадника у "Партизану" Србије.

У више наврата је биран за секретара Републичких одбора Акција од општег друштвеног интереса: "Здрав и способан" и "Научимо да пливамо". Биран је и за генералног секретара а потом и Подпредседника Савезног координационог одбора Смотре Партизан Југославије. До 1992. године био је генерални секретар "Партизана" Србије, а од '92. до '94. године радио је у 'Станком корпорацији' на месту директора "Станком-турса".

Именован је за Генералног секретара Савеза за спортску рекреацију Југославије 1994. године, који се 1998. године, шодно светским интенцијама, трансформисао у Југословенски Савез Спорта за све. Променом назива државне заједнице Србије и Црне Горе, мења се и назив Савез Спорта за све, да би по престанку државне заједнице, господин Марсенић био биран на место генералног секретара Спорта за све Србије на којој функцији се и сад налази са мандатом до 2013. године.

Био је организатор и учесник многих стручних и промотивних скупова националног и међународног нивоа.

Организовао и непосредно руководио свим битним догађајима стручног и манифестационог карактера у организацији, почев од Партизана Београда, Србије и Југославије, преко Савеза за спортску рекреацију и Спорта за све Србије и Црне Горе, и коначно Спорта за све Србије. Међу овим догађајима истичемо:

- Међународни Дан Изазова (програм физички активних грађана у свету-15 минута спорта за свој град и своје здравље) за све време трајања ове манифестације од 1994. године

- Отворени Ски Фестивал Спорта за све

- Међународни Летњи Фестивал Спорта за све

- Идејни творац и реализатор, данас престижне спортске манифестације, првог Београдског маратона

- Изградње ски стазе у Кошутњаку

- Један је од аутора програма Олимпијских сеоских игара Србије и Олимпијаде спорта, здравља и културе трећег доба Србије

- Организатор свих стручних догађаја (конференција и трибина) које су реализоване под патронатом Спорта за све и организација чију традицију наставља Спорт за све, итд.

Члан је бројних спортских организација у земљи и свијету..

За свој стручни и друштвени рад награђиван је значајним признањима: Октобарском наградом СО Вождовац, наградом "25.мај" Партизана Србије, Плакетом Дана изазова, Плакетом ТАФИСА-е (Светске асоцијације Спора за све), Плакетом МОК-а (Међународног Олимпијског Комитета).

Један је од 20 светских добитника Повеље "Пионир Спорта за све" ТАФИСА-е и Повеље Међународног Олимпијског Комитета за допринос развоју масовног спорта – спорта за све.

Добитник је највећег спортског признања Републике Србије-Мајске награде за животно дело 2011. године.

Ожењен је и отац троје деце (син магистар физичке културе, ћерка дипл.економиста и ћерка магистар медицинских наука).

Добитник је највишег признања из спортске области, Награде за животно дјело, 2011. године.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Величко Зечевић

Величко Зечевић је рођен 13. априла 1935. године у селу Веницка, код Берана, од оца Милисава и мајке Лепосаве, рођене Раичевић. Основну и осмогодишњу школу завршио је у Веничкој и Беранама, а средњу електротехничку школу у Београду.

По завршетку средње школе одмах се запошљава и уписује Електротехнички факултет.

Радећи у великој фирми ПТТ имао је одговорна радна места и упоредо студирао Електротехнички факултет и Факултет организационих наука.

Дипломирао је на Факултету организационих наука и стекао звање дипломирани инжењер организационих наука.

Био је на радном месту одговоран, похваљиван и награђиван, било да је радио као пројектант, шеф радне јединице, шеф унутрашње контроле, директор организације удруженог рада ПТТ и на другим радним местима. Дао је пуни допринос развоју ПТТ система Београда и Србије. У складу са законским прописима отишао је у пуну пензију 1998. године. Наставио је са радом на Институту за интернационални менаџмент, а касније на Институту за амерички бизнис—МБА универзитету. Члан је Савета Европског универзитета.

За свој рад добио је бројне награде и признања.

У свом животу и раду мото му је афирмација породице, како уже, тако и шире и зато је заједно са најстаријим братом Ђоком дао пун допринос школовању и запошљавању како уже, тако и шире породице, братства и других.

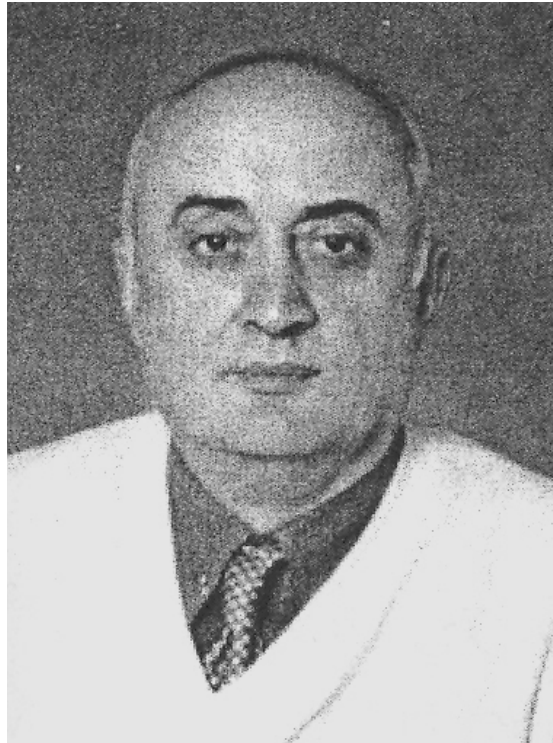
Са завичајем су га стално везивале, не само успомене, него и непосредно посећивање. Бринуо је о родитељима, тако да су доживели дубоку старост: мајка 75 година, а отац 80 година.

Своју личну породицу је усмеравао, васпитавао и васпитава у складу са патријархалним нормама и стално их подстицао да се школују и образују.

Има двоје деце: ћерку Драгану, која је доктор наука и сина Драгана, дипломираног интернационалног менаџера.

Драгана је удата за Александра Малића, дипл. грађевинског инжењера и има ћерку и сина. Запослена је у Библиотеци града Београда.

Син Драган је ожењен Сањом и имају два сина. Запослен је на Београдском сајму и један је од директора.

Др Мирослав Дедовић

Рођен је у Новом Саду 3. јуна 1949. године од оца Владимира и мајке Стане Борчић Црне, Личанке, Српкиње.

Основну школу започео је у Славонској Пожеги 1956. године, а завршио у Добоју, 1964. године као ђак генерације. Реалну гимназију започео је 1964. године у Бања Луци, а завршио је 1968. са најбољим матурским радом у

генерацији у Шестој београдској гимназији. Медицински факултет у Београду завршио је 1975. године и стекао звање доктор медицине.

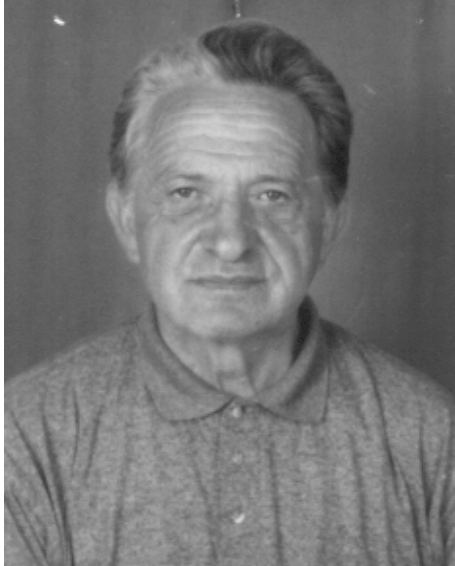
Приправнички стаж обавио је у КБЦ Др Драгиша Мишовић, у КБЦ Земун и на клиникама Медицинског факултета у Београду. Године 1985. завршио је специјализацију из педијатрије на Институту за мајку и дете у Београду.

Усавршавао се у струци на Rose Maternity Hospital на Кембриџу (1984) и на Children Memorial Hospital на Чикашком универзитету (1985). Године 1986. уписао се на ужу специјализацију из неонатологије, а 1998. на постдипломске студије у Београду. Ради у Дому здравља Нови Београд. Објавио је више од 40 научних радова из области педијатрије. Изабран је у Европску академију педијатара—Progeria Family Circle (6. 10. 1998.). Члан је експертског тима УНИЦЕФ-а за педијатрију. Отац је двоје деце: ћерке Мирославе и сина Владимира.

Комови

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Милован Зечевић

Проф. др сци мед Милован Зечевић рођен је 17. марта 1935. године у Матешеву, општина Колашин, Црна Гора, од оца Вучића и мајке Благе рођене Ивановић. Основну школу је завршио у Матешеву, а ниже разреде гимназије у Колашину. Више разреде гимназије завршио је у Пећи, где је матурирао 1955. године, а Медицински факултет у Београду, гдје је и специјализирао хирургију ортопедије и трауматологије и

докторирао на Медицинском факултету.

По завршетку војне обавезе запослио се у Здравственој станици «Филип Кљајић» у Крагујевцу. Године 1969. започео је специјализацију из ортопедије и исту завршио у Београду 1973. године.

Педагошки рад је започео као наставник хирургије у Медицинској школи у Крагујевцу. На Медицинском факултету у Крагујевцу ради од његовог оснивања, прво као сарадник, а потом као активни наставник. Од 1979. до 1985. године ради као руководилац истраживачког пројекта «Профилакса и лечење сколиозе на подручју Шумадије и Поморавља». Ово је један од првих пројеката ове врсте у нашој земљи и «представља велики допринос савременом третману ове сложене патологије, не само на Региону, већ у целој земљи» (доцент проф. П. Симић).

Докторску дисертацију под насловом «Рана дијагностика, учесталост и неке карактеристике сколиозе на подручју Шумадије и Поморавља» одбранио је 1985. године у Београду.

Дисертација «на врло рационалан и за наше услове нов начин решава питање ране дијагностике и профилаксе сколиозе. Резултати ове студије користе се не само у Региону, него и знатно шире у нашој земљи».

Професор Зечевић је аутор 63 стручна и научна рада и једне монографије. Звање доцента на Медицинском факултету у Крагујевцу добио је 1. септембра 1987. године. У периоду, од 1980-1981. године, формирао је Саветовалише за сколиозе деце и омладине у КБЦ-у у Крагујевцу које успешно ради на откривању и лечењу деформитета кичменог стуба.

Резултат његовог дугогодишњег рада је симбиоза између клиничког рада, базичне науке и едукације младих колега у области ортопедије и трауматологије. Ментор је већег броја магистарских и докторских студија. Редовни је професор Медицинског факултета у Крагујевцу и директор Центра за ортопедију и трауматологију КБЦ-а у Крагујевцу.

Дугогодишњи је члан председништва Удружења ортопеда и трауматолога Југославије. Носилац је бројних признања, похвала и награда, међу којима и златне медаље СФРЈ. Публиковао је око 70 стручних и научних радова.

Руководилац је два истраживачка пројекта из области медицине.

Службовао је у Колашину (Болница "Мићо Зечевић", двије године), потом у здравственој установи "Филип Кљајић" (Крагујевац) као лекар и руководилац, гдје је дао огроман допринос на развоју и унапређењу те установе. Затим са службом прелази у КБЦ- Крагујевац, гдје је био директор Службе за ортопедију и трауматологију. На факултету је напредовао и редовни је професор.

Проф. Др Момчило Зечевић

Рођен је 21. 01. 1935. године у Билећи (отац Батрић, правник, мајка Милена, Лутовац, домаћица).

Основну школу учио је у Крагујевцу, гимназију у Крагујевцу, Билећи и Беранама, гдје је матурирао 1953. године.

Дипломирао је историју на Филозофском факултету у Београду, и магистрирао 1962. године.

Био је стипендиста Владе Србије

за постдипломске студије.

Од 1959. године ради у Институту за изучавање радничког покрета, затим од 1964. у Одељењу за историјске науке Института друштвених наука у Београду, гдје је биран за асистента и научног сарадника. У Институту за савремену историју у Београду ради од 1969. године.

Докторску дисертацију «Словенска људска странка и југословенско уједињење 1917-1921. од мајске декларације до Видовданског устава» одбранио је на Филозофском факултету у Љубљани 1972.

У Институту за савремену историју изабран је за научног савјетника 1985, а у звање редовног професора на Филозофском факултету у Новом Саду изабран је 1989. године.

Рад на лексикографији иу енциклопедистици започео је са припремом пројекта енциклопедијског приручника «Раднички и национално ослободилачки покрети» (Београд, 1968).

Од 1975. до 1991. био је секретар-уредник Редакције за Србију другог издања «Енциклопедије Југославије» (књ. I-IV).

За научног секретара пројекта «Српске енциклопедије именован је од стране САНУ 1996. године.

Као истраживач и предавач више пута је боравио у иностранству (Аустрија, САД, Канада, Русија, Француска, Енглеска, Чешка, Словачка, Пољска и др.).

Радио је у архивама Париза, Беча, Лондона, Вашингтона, Питсбурга, Минеаполиса, Торонта, Прага и Варшаве.

Од 1996. године је главни и одговорни уредник Југословенског историјског часописа, органа Савеза историчара Југославије.

За ванредног члана Црногорске академије наука и умјетности изабран је 1996.

За монографију *На историјској прекретници* добио је 1986. године словеначку награду Фонда «Борис Кидрич».

Бави се историјом ствартања и развитака југословенске државе и друштва.

Посебно изучава улогу и положај Словенаца у Југославији 1918-1941. године. Као аутор и коаутор објавио је седам монографских издања (књига, као и преко двеста чланака и других прилога у периодици и штамп.

Има сина Батрића, сликар, живи у Лондону и кћерку Ану, дипломрани хемичар.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

**Прим. др
Томислав Малишић**
Рођен је 10. септембра 1938. године у Беранама где је завршио школу и гимназију. 1957. године уписао је студије на Медицинском факултету у Београду, где је дипломирао почетком 1963. године. Као млад лекар почео је да ради у Ибарским рудницама где је, савладао једну сложену и тешку школу живота и овладао практичним медицинским знањима.

Крајем 1969. године, после пет година рада у Ибарским рудницама прелази у Дом здравља Младеновац, где четири године ради као лекар специјалиста и начелник Диспанзера за медицину рада. Изласком Диспанзера из састава Дома здравља. 1974. године настаје Завод за медицину рада и рехабилитацију «Селтерс». Да би се омогућио развој и рад Завода било је неопходно обезбедити балнеолошку основу тј. довољне количине лековите минералне воде. Започете су значајне геоистраге и почело бушење једне од најсложенијих бушотина која је са великим напорима финансирана до уговорених 800 метара дубине. Очекиване минералне воде није било, а извођачи су једва дочекали да демонтирају постројење које им само прави губитке, а за наставак рада није се могао наћи нико ко би исфинансирао бар још 50 метара бушења. Тада Др Малишић, са својим помоћником, доноси одлуку да заложу сву своју приватну имовину као гаранцију да ће наставак радова бити плаћен. И после само шест метара, бушаћа сврдла улазе у подземне пећине са невероватном количинама изузетно квалитетне минералне воде «Селтерс» температуре од око 50°C. У експлоатацију се кренуло са око 12 литара у секунди, колико се практично и данас користи.

Почетком 1989. године дошло је до удруживања два завода за рехабилитацију из Београда (из Сокобањске улице) и Завода за рехабилитацију «Врмац» из Прчња код Котора са Заводом «Селтерс». Настао је Институт за рехабилитацију који је убрзо постао наставна база Медицинског факултета у Београду и стручно-методолошки центар за физикалну медицину и рехабилитацију и балнеоклиматологију. Са преко хиљаду постеља, више од 700 запослених (110 лекара, од чега преко тридесет са стручним звањем магистра или доктора наука и десетак наставника Медицинског факултета) сврстава се у ред највећих здравствених установа у земљи.

По формирању Института, др Малишић је и даље наставио да обавља послове директора, односно првог човека куће, коју је створио. Институт је изузетно успешно пословао и у најтежим временима. Тако је било све до фебруара 2001. године, до његовог разрешења.

Сада је директор приватне клинике «Ендотоп» у Београду где ће покушати да своју, још увек неисцрпну енергију, усмери у једном сасвим новом правцу прилагођавајући је духу времена и променама које га прате. Са тридесет година старости постао је лекар-специјалиста, а са четрдесет примаријус. На постдипломским студијама усавршио је медицинску рехабилитацију. Био је на стручно-студијским боравцима у Немачкој (Бад Емс, Бад Наухајм), Италији (Милано, Абано-терме).

Присуствовао је и своје радове излагао на више међународних стручних скупова у Мексико-ситију, Каиру, Стокхолму, Даблину, Бечу, Јерусалиму. Објавио је преко 70 стручних и научних радова, а аутор је неколико поглавља у књигама и уџбеницима као и две монографије. Један од највећих стручних послова који још није окончан је «Студија развоја рехабилитације и здравственог туризма Краљевине Јордана». У току је и студија «Програм коришћења природних лековитих фактора Црногорског приморја». Био је члан многобројних стручних и друштвених тела и форума. Између осталог, пре неколико година, био је председник Синдиката здравствених радника Србије.

За свој рад добио је многобројна стручна и друштвена признања.

Добитник је посебног признања повеље «Златни беочуг» за 2006. годину.

Драган Радевић

Драган Радевић је рођен 1953. године у Беранама. Дипломирао је журналистику на Факултету политичких наука у Београду. Новинарством је почео да се бави почетком седамдесетих година прошлог вијека, као сарадник многих омладинских и студентских гласила. Био је главни уредник: «Политиколога», «Априлца», «Реке једне младости»...

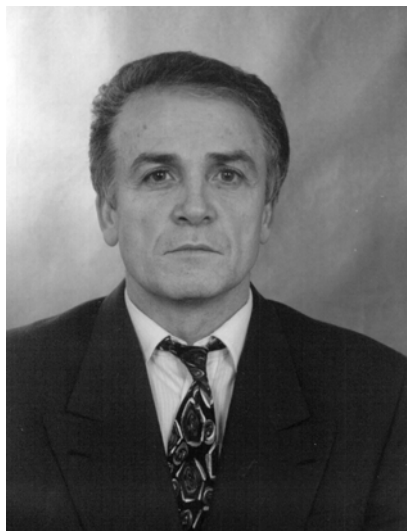
Цео професионални век провео је у новинарству, радећи у нашим највећим новинским кућама: «Борби», «Политици», «Дневнику», «Филмским новостима» и «Гласу Црногораца». Сарађивао је у готово свим дневним листовима бивше СФРЈ: «Побједи», «Ослобођењу», «Вјеснику»,

«Новој Македонији»... Затим у «Студенту», «Интервјуу», «Новостима 8», «Нади», «Просветном прегледу», «Видицима», «Стварању»... Средином седамдесетих Радевић је дописник «Омладинских новина», листа омладине Србије, из Крушевца. У «Борбу» прелази 1978. године, као сарадник, затим коментатор и уредник «Београдске рубрике» тог тада југословенског листа. Био је један од најбољих младих новинара и водићи политички коментатор. Као уредник «Београдске рубрике» извео је на новинарски пут неколико генерација младих новинара који су касније обележили и обликовали југословенско новинарство». У лист «Политика» Драган Радевић прелази 1988. године, где је био водећи политички коментатор, шеф «Политиконих» извештача са великих догађаја и конгреса, као и уредних овог листа. У том времену «Политика» се препознавала по његовим коментарима. Од 1989. до 1991. године, коментатор је и Радио-телевизије Београд, у оквиру ударног ТВ Дневника и јутарњег програма. Учествовао је у оснивању РТВ Политика, где је имао редовни коментар и водио тада гледану информативно-политичку емисију «Отворени екран». Деведесетих година Радевић оснива часопис «Глас Васојевића», чије је био први главни и одговорни уредник. Тих година уређује и општински лист «Стари град». Прва вишестраничка Скупштина АП Војводине именовала је 1991. године Драгана Радевића за главног и одговорног уредника новосадског листа «Дневник», где остаје у два мандата, до маја 2000. године. Био је генерални директор ове велике новинске куће. Радевић је 1996. године основао први југословенски њус магазин у Војводини, «Недељни Дневник», у којем су сарађивали најпознатији ствараоци из политичког, културног, умјетничког и уопште друштвеног живота. Карактеристично је да је у доба санкција и изолације наше земље баш овом недељнику интервјуе дали готово сви амасадори западних земаља. Радевић је од «Дневника» направио најцитиранију југословенску дневну новину. Отворио је дописништво «Дневника» за Црну Гору, а овај лист је почео први пут да се продаје и чита у овој републици. Осавременио је Редакцију, која је међу првима компјутеризована. Радевић је врстан извештач и хроничар. Посебно је у југословенском новинарству запажена, а од «Борбе» награђена, серија репортажа са Косова и Метохије 1982. године, после контрареволуционарних догађаја у овој покрајини. Објавио је на стотине запажених интервјуа, коментара, репортажа, рубрика, осврта и цртица из свеукупног живота наше земље, бивше и садашње. Извештавао је из далеке Кине, Монголије, Русије, Грчке, Италије, Шпаније, Танзаније, Зимбабвеа, Гане и Гвинеје. По одласку из «Дневника», Радевић је био заменик директора Савезне управе царина. За директора и главног и одговорног уредника Савезне јавне установе «Филмске новости», изабран је почетком фебруара 2001. године. Средином 2002. године, преузима у Подгорици, као главни уредник, уређивање «Гласа Црногораца», једне од најстаријих дневних новина у нашој земљи.

Драган Радевић је добитник највећег признања Удружења новинара Србије, за уређивачки рад, награде «Димитрије Давидовић». Носилац је и највишег признања Југословенског савета за развој менаџмента и Института за интернационални менаџмент, Европског универзиета у Београду, као најбољи југословенски менаџер у области медија за 1997. годину, награде за животно дело, као и многих других награда и признања.

Преко три деценије бављења новинарством кроз смутно и зло време, Радевић је ишао властитим путем, на свој ризик, осликавајући, жигосући и предвиђајући многе догађаје, преживевши до сада два-три живота у поређењу са неком мирнијом професијом. Увек верни судионик времена, наших личних и колективних судбина. Нити се професије могу градити, нити може бити новинара изнад свог времена и народа у коме ствара. То свето правило Драган Радевић је одавно научио и одувек га се придржавао. Зато је у циклусу који раје, драму своје земље и свог народа преживљавао и преживљава као сопствену.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Радоња Зековић

Основну школу и гимназију завршио је у Бијелом Пољу 1962. године.

Медицински факултет Универзитета у Београду завршио је 1968. године.

Приправнички стаж обавио је у Медицинском центру у Бијелом Пољу, гдје је радио и као лекар опште праксе.

Године 1972, почиње, а 1975. године, завршава специјализацију из Ортопедије са трауматологијом на Медицинском факултету у Београду.

По завршетку специјализације формирао је одељење за ортопедију и трауматологију у Медицинском центру у Бијелом Пољу, чији је начелник био више од 15 година.

На конгресима, симпозијумима и саборима љекара, објавио је преко 40 радова из области ортопедије и трауматологије.

Од стране Републичког комитета за рад, здравство, борачко-инвалидска питања и социјалну заштиту СР Црне Горе добио је 1985. године звање примаријуса.

На Медицинском факултету Универзитета у Београду 19. маја 1986. године одбранио је докторску дисертацију под називом: «Лумбалне спиналне стенозе, њихов клинички значај и лијечење».

Написао је и објавио је књигу: Лумбалне спиналне стенозе, у издање НИО Универзитетска ријеч из Никшића, 1988. године, чији су рецензенти проф. др сци мед Петар Симић и проф. др сци мед Никола Секуловић.

Од 1993. године, визитинг је професор на Медицинском факултету у Крагујевцу, а од 1994. године је одређен за ментора специјалистичког стажа из ортопедије на Медицинском факултету у Београду.

Од 1996. године у сталном је радном односу у КБЦ «Звездара», гдје је начелник Института за ортопедију и трауматологију.

За ванредног професора Опште хирургије на Стоматолошком факултету Универзитета у Београду изабран је 2000. године.

Капетан је прве класе Војске Југославије.

Као добровољац учесник је рата, у саставу ЈНА, 1991. године на херцеговачком ратишту и одликован је Орденом заслуга за народ са сребрном звијездом.

Ожењен је супругом Дубравком, по занимању дипломирани правник са којом има троје дјеце, синове Миљана и Душана и ћерку Марију.

Др Мирослав Поповић

Мирослав Поповић, блиски потомак војводе Марка Миљанова рођен је 4. августа 1946. године на Цетињу.

Основно и гимназијско школовање завршио је у Беранама, а Факултет за физичко васпитање у Београду.

Докторску дисертацију одбранио је на Националној академији за спорт у Софији.

Десет година био је, Савезни тренер, као и Савезни тренер репрезентације друге Југославије.

Проглашаван је за најуспешнијег тренера Београда, Србије и Југославије, четири пута биран је за најбољег тренера године у великој спортској породици спортског друштва «Раднички» из Београда и проглашен је за најуспешнијег тренера боксерског клуба «Раднички» свих времена.

Тренирао је боксерске клубове:

«Раднички» Београд,

«Спартак» Суботица,

«Раднички» Ниш и

«Партизан из Београда.

Са «Радничким» из Београда освојио је 4 титуле екипног шампиона Југославије, 22 појединачне титуле првака Југославије, три «Златне рукавице», «Београдског победника», «Војвођанску рукавицу», «Мађар Со», «Златни гонг»...

Са репрезентацијом Југославије освојио је преко 200 медаља на Олимпијским и Медитеранским играма, светским, европским и балканским шампионатима и низу међународних турнира, од чега су 34 златне.

У два мандата биран је за члана тренерске комисије Европске аматерске боксерске асоцијације.

Два пута је био селектор Европе, што таква част ниједном тренеру пре њега није припала.

Одликован је Орденом рада са златним венцем.

У време највећих санкција према нашој земљи, укључујући и спортске, успео је да нашу професионалну боксерску федерацију учлани, као 156 земљу, у најмоћнију професионалну боксерску асоцијацију на свијету World Boxing Council – WBC, због чега је 1994. године проглашен спортским менаџером године.

Сада је члан Извршног комитета (Борда) World Boxing Council-а, један од четири Европљанина који су укључени у Борд који броји укупно 35 чланова из цијелог свијета.

Потпредсједник је Бироа WBC здружених независних и словенских земаља и такође потпредсједник Балканске професионалне боксерске федерације.

Предсједник је Српске професионалне боксерске федерације и генерални менаџер боксерске федерације.

Председник је савета спортског клуба «Црвена Звезда».

Сарадник је на Спортској академији у Београду.

Добио је националну пензију.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

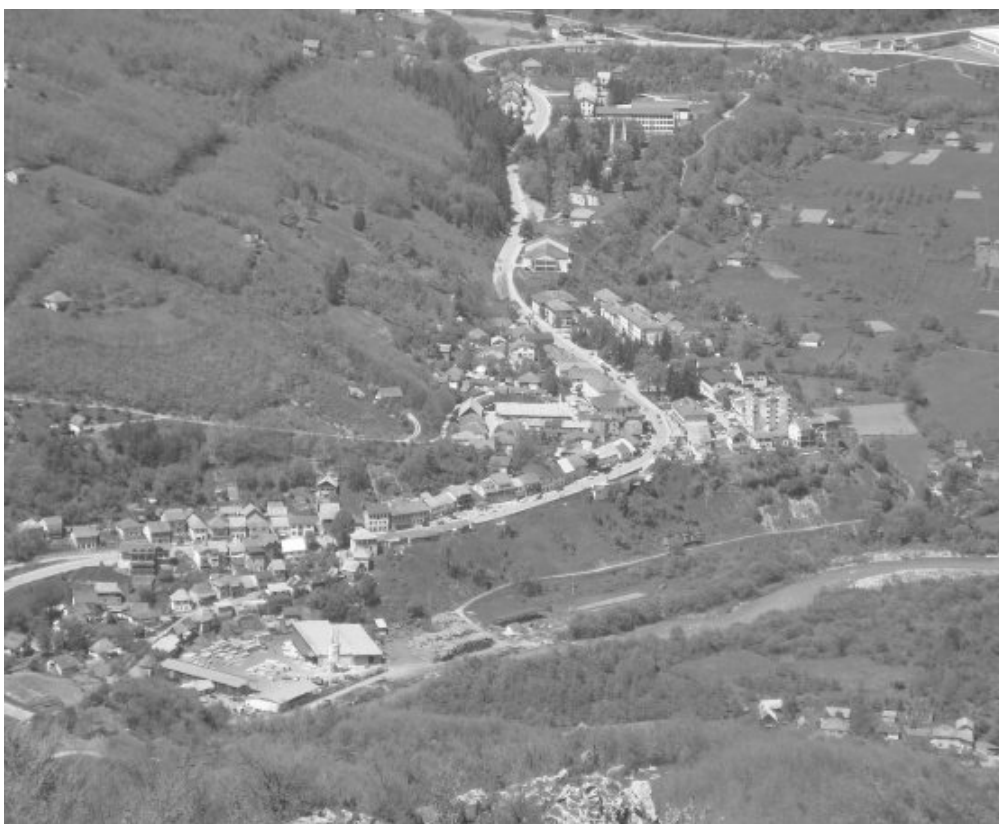

Шћепан Драговић

Рођен је 28. 10. 1942. године у Ђулићима код Андријевице. Основну школу је похађао у Ђулићима и Андријевици, а гимназију у Врбасу и Беранама. Економски факултет је завршио 1966. године у Београду.

После завршене војне обавезе заплио се у Електродистрибуцији Беране, где је радио као директор економско-финансијског сектора. (пет година). Послије је прешао у Агрополимље (колектив са 700 радника) за генералног директора где је остао 12 година. Године 1985.

постао је секретар за привреду и финансије у Скупштини општине Беране, а 1989. године је прешао у предузеће “Воћар” из Београда за директора представништва за Црну Гору. Упоредо је радио у Комисији за организовање и конституисање поново фирмиране Општине Андријевица (по одлуци Скупштине Републике Црне Горе). Био је први предсједник СО Андријевица, на чијем челу је провео два мандата. Године 1996. биран је за посланика у Скупштини Црне Горе (листа ДПС). На парламентарним изборима 1997. године поново је биран за посланика, али овог пута, због познатих разлога разлаза у партији, на листи Социјалистичке народне партије Црне Горе. Поред ове функције, председник је Општинског одобра СНП-а Андријевице и члан Извршног одбора Социјалистичке народне партије Црне Горе. Лично он или организације којима је руководио добиили су више савезних, републичких и општинских признања. Године 1997. проглашен је за ЈУ-меанцера и почасног члана Предсједништва Удружења Васојевића. Ожењен је и има два сина и двије кћери.

Панорама Андријевице

Вука Голубовић

Рођен је 28. 01. 1957. године у Беранама. Основну и средњу школу завршио је у родном граду, а Правни факултет у Скопљу.

Први радни ангажман имао је у ФК “Иванград” на пословима генералног секретара. Након тога, радио је у Секретаријату финансија општине Беране, затим у Управи прихода Беране.

Потом, обављао је дужност руководиоца у Пореској управи РЦГ—Подручна јединица Беране.

Од септембра 2006. године обавља дужност предсједника општине Беране.

Члан је Главног одбора Демократске партије социјалиста Црне Горе, као и члан Извршног одбора ОО ДПС Беране.

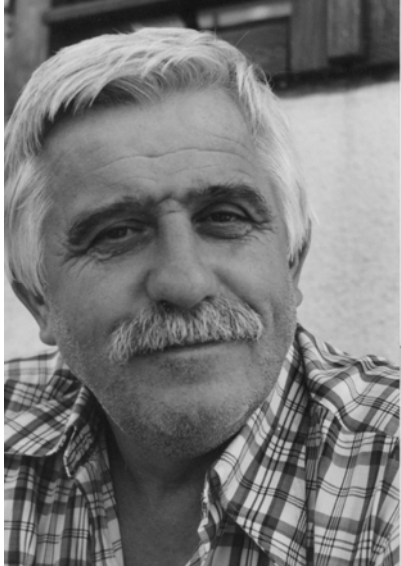
Ожењен је. Супруга Данијела, социјални радни у Центру за социјални рад. Отац је троје дјеце: Радослав, студент, Андријана, студент и Алекса, ученик.

Панорама Берана

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Радосав Томовић

Рођен је 15. 12. 1938. године у Лијевој Ријечи. Основну школу завршио је у Лијевој Ријечи, а средњо-техничку школу у Титограду.

Архитектонски факултет завршио је на Београдском Универзитету 1968. године.

По завршеним студијама запошљава се у општини Титоград као архитекта у "Заводу за урбанизам и комуналне послове".

Током рада у органима управе обављао је послове главног грађевинског инспектора за друштвену градњу општине Титоград. Након тога прелази у грађевинску оперативу из жеље за новим сазнањима, те се тако запошљава у "ГП Првоборац" у Титограду, гдје је постављен за директора градње на којим пословима остаје у два мандата.

Руководство општине га затим одређује за директора "Завода за пројектовање и урбанизам" општине Титоград, гдје се бави пројектовањем у области високоградње и нискоградње и изради урбанистичких и просторних планова.

Крајем 80-тих година прелази у "Естетику Интерпројекат", радну јединицу у Подгорици. У то вријеме дошло је до ратних дешавања на територији бивше Југославије, па као добровољац одлази у одбрану домовине.

Потом оснива своје предузеће "Мирабо" и последије шест година приватног посла поново га активирају за руководиоца "Центра за просторно планирање општине" у Подгорици.

У младости се бавио спортом у неколико дисциплина, а највише у области тешке атлетике као аматер, а извесно вријеме бива и члан управе "ОФК Титоград", данашњег "ФК Младост".

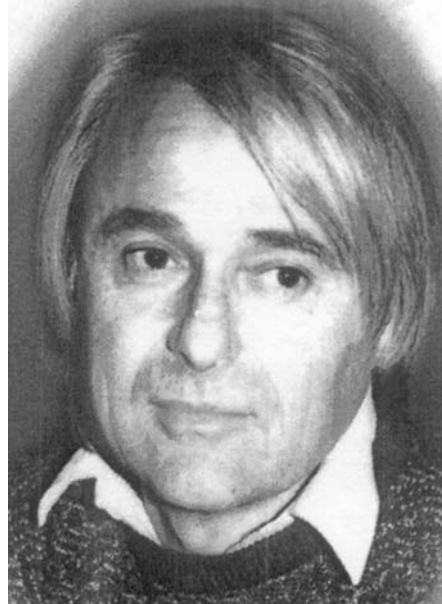
Својим знањем и радним активностима помаже на обнављању и оживљавању његовог родног села, Лијеве Ријеке, а као члан извршног одбора за израду и очување споменика у Лијевој Ријечи активно ради на уређењу цркве и сеоског гробља у Лијевој Ријечи, а као пројектант и надзорни орган на изградњи споменишног комплекса Љеворачанима палим за слободу.

Активно учествује у подизању бисти војводи Миљану Вукову Вешовићу, сердару Николу Бошкову Томовићу, генералу Саву Оровићу и народном хероју Миладину Поповићу, а у оквиру тога и постављању плоче са именима изабраних Љеворачана погинулих и несталих у чувеном походу 300 Васојевића у Србију.

Као члан Одбора за подизање спомен обиљежја на Буковој Пољани узима активно учешће.

Ожењен је са Емилијом, кћерком Војина Поповића из Подгорице, такође дипломираном архитектом, и из тог брака има двоје дјеце, сина Александра и кћерку Ирону, дипломирани инжењер архитектуре.

Подигао је кућу у Лијевој Ријечи, гдје често борави и активно помаже у решавању проблема Лијеве Ријеке.

Драгомир Ћулафић

Драгомир Ћулафић је рођен 8. новембра 1940. године од мајке Милице и оца Милана, у селу Луге, код Андријевице. У Улотини је завршио ниже разреде основне школе, више у Андријевици, гимназију у Беранама, у Новом Саду Филозофски факултет, Групу за њемачку језик и књижевност. Ради усавршавања језика годину дана боравио у Њемачкој. Од 1969. до 1984. године био професор, од тада је директор народне библиотеке "Лазо Кочовић", данас с промјењеним називом "Лазо Костић", у Београду. Објављене књиге: *Позни шетачи* (поезија, ауторско издање, Београд, 1971); *Друга јава* (поезија, Багдала, Крушевац, 1973); *Разговор жеђи* (поезија, Српска читаоница и књижница Ириг -

Стражилово, Нови Сад, 1978); *Ако се сетиш* (поезија за дјецу, *Стражилово*, Нови Сад, два издања, 1985 и 1986); *Навала празнине* (поезија, *Нова књига*, Београд, 1988); *Чудна стаза* (поезија за дјецу, *Ново дело*, Београд, 1988); *Селице* (поезија за дјецу, *III књига*, Београд, 1990); *Кључ* (приповијетке, *Универзитетска ријеч*, Никшић, 1991); *Шта ту има да се крије* (поезија за дјецу, *Књиготека*, Београд, два издања 1994); *Кад јабука зарумени* (избор поезије и прозе за дјецу, *Сремјублик*, Београд, два издања, 1996 и 1997); *Причест* (поезија, *Просвета*, Београд, 1997); *Преноћен живот* (са Ратком Чолаковићем, антологија боемске поезије, *Интерпрес*, Београд, 1997); *Звјездано ждријебе* (роман за младе, два издања, *БМГ*, 1997 и *Верзалпрес* 2001); *Још ме има* (поема, *Интерпрес*, Београд, 2000); *Још ме има* (поема, *Интерпрес*, Београд, 2000, библиофилско издање); *Море на једанестом спрату* (приче за дјецу, *Народна књига - Алфа*, Београд, 2001); *Шанула ми бреза* (изабране и нове пјесме, *Нолит*, Београд, 2001). У припреми има више рукописа. Награђиван је на анонимним конкурсима више пута. Између осталих, награђен је и првом наградом на првом фестивалу поезије 'Крај зелене Зете' 1994. године. Године 1995, додељена му је Златна плакета за најбољу југословенску боемску пјесму, Роман "Звјездано ждријебе" је проглашен књигом године на Фестивалу хумора и сатире за дјецу у Лазаревцу 1997. године и исте године ушао у најужи избор за награду 'Политикин забавник.' Добитник је награде СО Андријевица за 1998. годину. Змајеве дечје игре су му 2001. године, додијелиле почасну награду Змајев штап, када је, као домаћин, отворио 44. Змајеве дечје игре. Објављивао је у скоро свим нашим познатим књижевним листовима и часописима, између осталих, у 'Политици' је објавио више од тридесет радова. Учествовао је у више књижевних РТВ емисија у којима је, осим свог пјесништва, афирмисао уједно и свој језик, језик завичаја и уопште- завичај! Пјесме и приче превођене су му на: енглески, француски, руски, мађарски, бугарски, румунски, словачки, русински, македонски и словеначки језик. Заступљен је у више антологија и избора. Заступљен је у школској лектури и у читанкама, између осталих у Црној Гори: Момир Секулић «Савремена црногорска поезија за дјецу», Душан Ђуришић 'Увијек љепота', кратке приче црногорских писаца за дјецу, Миленко Ратковић и Милија Николић 'Поука о језику', Миленко Ратковић 'Читанка за четврти разред'. Неке пјесме за дјецу су му компоноване и налазе се на касетама. О његовој поезији и прози писали су поред осталих: Душан Костић, Мирослав Антић, Радомир Андрић, Перо Зубац, Драган Лукић, Ратко Делетић, Милош Вулевић, Драгомир Брајковић, Миро Вуксановић, Манојло Гавриловић, Градимир Стојковић, Љубивоје Ршумовић, др Живан Живковић, др Василије Калезић, Бошко Ивков, Чедомир Мирковић, Мирко Петровић, Ратко Чолаковић... За прву књигу пјесама "Позни шетачи", Мирослав Антић је у "Дневнику" 1971. године записао и ово: "... Писана је паметно, модерно, али и робусно, горштакчи, мушки..." За другу књигу пјесама "Друга јава", Радомир Андрић је у "Багдали" 1972. године, записао: "... Драгомир Ћулафић, за разлику од многих младих песника зна да поезија не трпи половичног верника... Његове песме су подаци о путу којим је прошао ка циљу помереном до несна, до куће чији кров гори у самим устима говорника". Душан Костић је за књигу приповиједика "Кључ" у рецензији 1991. године записао и ово: "... Веома концизно дате, кроз занимљиве детаље и сугестивне слике ове приповијетке, ни у једном тренутку, не остављају читаоца равнодушним, него га привлаче и освајају сликовитишћу и племенитошћу чеховљевске врсте... О поеми 'Још ме има' у дијелу књиге "Рекли су", 2000. године, написали су: Перо Зубац: "... Ово је једна од најлепших песама о завичају написана на мом језику..." Милош Вулевић: "... Лим, који једним својим дијелом тече кроз европску литературу, добио је још једног правог, аутентичног пјесника." Ратко Чолаковић пише о поеми у "Борби" 2001. године и ово: "Народни пјевач би рекао: «Сама му се сабља извадила».

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Јован Бабовић,

је рођен 13. 10. 1946. године. Гимназију је завршио у Беранама. Дипломирао је на Пољопривредном факултету у Београду. Специјализацију из аграрне економије завршио је на Економском факултету у Београду. Постдипломске студије завршио је на Пољопривредном факултету у Београду на групи Економика пољопривреде и тржиште пољопривредно-прехрамбених производа. Магистрирао је на тему

“Динамика, обим, структура и еластичност потрошње меса у Југославији” у Београду 1976. године. Одбранивши докторску тезу “Квантитативно истраживање понуде и тражње живинског меса на Југословенском тржишту” (у Београду 1979. године) стекао је звање доктора агроекономских наука. Сва звања у науци стекао је уз стални рад у привреди: производњи, преради, маркетингу, економији пословања, пројектовању и истраживању развоја.

Обављао је послове из области пољопривреде, села, прехрамбене индустрије и пројекта из области агроекономије и програмирања агроиндустријског развоја и био је руководиоца на поменутих пословима у ПИК “Лозница” у Лозници, ПКБ—Агроекономском институту у Београду и ПИК “Сирмијум” у Сремској Митровици. Биран је за редовног професора универзитета.

Објавио је више књига и уџбеника, студија, монографија и пројеката, научних и стручних радова, чланака и приказа књига у научно-стручним часописима и зборницима са научних конгреса у земљи и иностранству, од чега посебно истичемо осам књига из области аграра, економике пољопривреде, истарживања тржишта и програмирања, финансија, менаџмента и маркетинга, 73 научна рада у домаћим и иностраним часописима, 17 домаћих и иностраних студија и пројеката. Урадио је “Дугорочни развој пољопривреде, села, прехрамбене индустрије, шумарства и водопривреде Србије”, у 11 књига, на 1.2476 страна (Ковница новца, Београд, 1997). Објавио је са проф. П. Марковићем књиге “Србија на прагу новог века—Погледи на будући развој пољопривреде села”, стр. 655, Београд, 1998, “Будућност села и сељаштва”, стр. 475, Београд, 1999, Менаџмент и маркетинг у пољопривреди, Београд, 1999, “Пољопривредни атлас Србије у четири тома, на 1.677 страна, (Ковница новца, Београд 1995. и 1996.). Са сарадницима је објавио “Дугорочни развој пољопривреде и прехрамбене индустрије Срема”, студија (Институт за међународне економске односе, Нови Сад, 1998) стр. 464, “Финансијски токови репродукције организација удруженог рада”, уџбеник (Савремена администрација, Београд, 1995), стр. 342, “Монографија Срема”, Београд, 1984, (у штампи је “Пољопривредни атлас СР Југославије”). Члан је одбора САНУ за проучавање села и члан уредништва едиције “Хронике села”. Биран је за савезног посланика и био је Министар је за пољопривреду, шумарство и водопривреду у Влади Републике Србије. Говори руски, а служи се немачким и енглеским. Добитник је великог броја награда и признања за рад у агроиндустрији, науци и струци, а био је заменик генералног директора ПИК “Сирмијум” када је овај колектив добио највећу југословенску награду—АВНОЈ-а. Ожењен је (супруга Љиљана је професор дефектолог) и има двије кћерке (Лидију и Ксенију) и сина Младена.

Војислав Војо Зечевић—

рођен је 23. 03. 1944. године у селу Веничка код Берана, од оца Рада и мајке Станице. Основну и средњу школу завршио је у Беранама-Иванграду. Правни факултет у Београду завршио 1967. године.

Након одслужења војног рока, као војни стипендиста почиње да ради као приправни код Војног суда у Београду, када се производи у чин

поручника правне службе.

После обављеног стажа, прелази да живи у Титоград-Подгорицу, гдје се поставља за помоћника Војног правобраниоца, а 1977. године се поставља за Војног правобраниоца Армије и шефа правне службе Армије, које дужности обавља до 1994. године када се пензионише.

Завршио је ванредно и Високу војнополитичку школу у Београду.

Више пута је превремено унапређиван, а војничку каријеру је завршио са чином пуковника правне службе, у ком чину је и остварио пензију.

Биран је и за посланика у Скупштини Републике Црне Горе.

Више пута је одликован високим војним одликовањима.

Од 1994. године, бави се адвокатуром. Као адвокат, имао је запажене резултате, посебно као специјалиста за војно кривично право. Бранио је најтеже случајеве код Војних и редовних судова.

Ожењен је и има супругу Славицу и четворо дјеце: Ана—доктор, Весна—дипломирани менаџер, Ника—позоришна глумица и Јасна—зубни техничар. Супруга Славица ради у Скупштини Црне Горе. Дјеца су му завршила школовање.

У границама својим могућности, одржава још имање у Веничкој, гдје заједно са браћом гаји воћњак од преко 1000 стабала, претежно шљива, јабука и крушака.

Основна школа у Веничкој

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Вучина Шћекић

Академик, редовни професор Медицинског факултета у Новом Саду, др сци. мед. Вучина (Миливоја) Шћекић рођен је 1. августа 1945. године у Беранама, Црна Гора, у земљорадничкој породици, по националности Црногорац. Исте године, у ратном вихору, остаје без родитеља. За време школовања ниже све саме одличне оцене, упркос изразито тешким животним условима, тако да са одличним успехом и високим похвалама завршава основну школу и Гимназију у Иванграду. Показано знање и одличан успех у ранијем школовању ослобађају га

пријемног класификационог испита, те се 1964/65. школске године уписује на Медицински факултет у Сарајеву. Медицински факултет дипломира децембра 1970. године са просечном оценом 9,70 и са епитетом најбољег студента генерације. За време студија био је председник Савеза студената и председник Факултетског одбора Савеза студената Медицинског факултета. Након одслуженог војног рока, обавио је једногодишњи лекарски стаж на Клиникама и Институтима Медицинског факултета у Београду, а стручни (државни) испит полаже са највишом оценом у Београду. Као сваки млади лекар, жељан знања и доказивања, одлази у Прибој, где се запошљава као лекар у ФАП-у, убрзо схватајући да је интерна медицина оно чему жели да посвети свој живот. Шансу за проширење и унапређење знања налази на Интерној А клиници Медицинског факултета у Београду и то као асистент у научном раду. На овој Клиници, као један од најбољих специјализаната, полаже специјалистички испит пред комисијом еминентних стручњака и дојена Интерне медицине, академика, проф. др сци. мед. Станоја Стефановића. Испит је положио са одличним успехом 16. 1. 1975. године. Након специјализације Интерне медицине, уписао је постдипломске студије у Београду из области Кардиологије припремајући свој магистерију, магистрирао је 1976. године на Медицинском факултету у Београду са изузетним успехом. Као један од најперспективнијих лекара – кардиолога Југославије добија стипендију Фулбрајтове фондације, те две године својих постдипломских студија проводи на светски најпознатијој кардиолошкој Клиници у Хјустону, САД. Његов рад и знање оцењени су са високим оценама, али је непроцењиво искуство и знање које овај лекар доноси у Југославију. Оснивањем Института за кардиоваскуларне болести у Сремској Каменици, желећи да своје велико знање угради у темеље будуће еминентне Клинике, прелази у Нови Сад, и 1975. године је изабран, а 1978. године, реизабран у звање асистента на предмету Интерна медицина са пнеумофизиологијом Медицинског факултета у Новом Саду. 1977. године, као један од најбољих кардиолога, постаје начелник Одељења за интензивну негу кардиолошких болесника у Институту за кардиоваскуларне болести у Сремској Каменици и заменик директора. Поред тога професор Шћекић је и начелник кардиолошког Института светски познатог рехабилитационог центра «Др Сима Милошевић» у Игалу, Црна Гора. Своју докторску дисертацију под насловом «Клинички, дијагностички и терапијски проблем застојне исуфицијенције срца и шока у акутном инфаркту миокарда» са највишим оценама и похвалама одбранио је 1983. године у Београду. Исте године изабран је у наставно звање доцента на Медицинском факултету у Новом Саду. Реизабран је 1985. године за доцента, а затим је изабран у наставно-научно звање ванредног професора 1986. године и поново реизабран у исто звање 1990. године, да би 1995. године био изабран за редовног професора Медицинског факултета у Новом Саду на катедри за интерну медицину. Од 1996. године члан је Црногорске академије наука и умјетности. Члан је универзитетског већа наставника Универзитета у Новом Саду, председник је секције за коагулацију и тромбозу Српског лекарског друштва, члан је Удружења кардиолога Европе и члан је Удружења кардиолога Америке. свих ових разлога 1994. године изабран је анонимном анкетом студената за најбољег предавача и професора на Медицинском факултету у Новом Саду. За своје радне и стручне доприносе у унапређењу и развијању медицине добитних је више значајних и признатих награда, како у Југославији, тако и у иностранству, и то: Октобарску награду Југославије за медицину 1990. године, јубиларне награде за двестоту годишњицу постојања Српског лекарског друштва 1994. године, јубиларну награду «21. јули» за медицину, поводом педесетогодишњице ослобођења родног места Берана, затим «13-то јулске» награде за медицину Црне Горе 1995. као и многих диплома, повеља и захвалница Српског лекарског друштва и Друштва лекара Југославије и Црне Горе. Ожењен је и има двоје деце. Говори енглески, а служи се француским језиком.

Драгоје Раичевић

Рођен је 5. јануара 1938. године у Праћевцу, код Берана, у породици оца Секула Раичевића и мајке Милосаве, рођене Пешић, који су имали шесторо дјеце: две ћерке и четири сина. Ожењен је, има три сина. Основну школу је завршио у родном Праћевцу и Лубницама, а гимназију у Иванграду, данашњим Беранама 1958. године. Завршио је Економски факултет у Скопљу, 1962. године. Имао је афинитета и дара према друштвеним наукама, што му је умногоме помогло у брзом завршавању Економског факултета. Након одслужења војне обавезе, почиње са радом у новом руднику мрког угља у Иванграду. Као дипломирани економиста ради на програму унутрашње организације и пословног система предузећа са познатом стручном екипом Економског бироа из Београда. Након окончања програма у руднику, Економски биро му нуди посао у Београду, што не прихвата желећи да остане на послу у родном граду. Настављајући са радом у руднику, поред других редовних послова, заједно са стручним људима рударске струке успијева да дефинише први пројекат «Скраћење радне недеље» у општини за шта добија прва јавна признања. Као врло млад економиста, одлази из рудника, бива именован за начелника за привреду Општине Иванград, гдје остаје непуне три године. Раичевић извесно вријеме ради у Комбинату дрвне индустрије «Лим» на економским питањима. По истеку мандата на овој дужности ради у Инвестиционој банци Титоград, филијали у Иванграду на пословима кредитирања привреде. Поменуто радно ангажовање траје све до 1971. године, и представља период његовог реалног и афирмативног доба. Све су то били сложени и тешки послови, али истовремено цијењени и уважавани од друштва. Са својих 33 године живота и скромним радним искуством, већ од половине 1971. године одлази на дужност генералног директора Фабрике целулозе и папира у којој доживљава сва искушења великог предузећа, сложене технологије и још сложенијих људских односа у колективу. Упркос свим тешкоћама фабрика на чијем челу је био Драго Раичевић, уврстила се у ред оних произвођача који су нашли веома успјешно своје мјесто на домаћем и свјетском тржишту. Фабрика целулозе и папира била је дио њега. И када је отишао са те дужности није прекидао везу са њим и њеним руководством, бранио је њене интересе и касније. По одласку из фабрике, која веома успјешно наставља са радом, Раичевић са дужности генералног секретара Привредне коморе Југославије, у вријеме тешкоћа које су у њој нешто касније настале укључује се да помогне у изналажењу решења за опстанак производње хартије и њену санацију. Уз сва разумијевања за потребама хартије, а упркос многим реаговањима у штампи против покретања производње хартије у Беранама, половином 1996 почиње са радом прва папир машина. По одласку са дужности генералног директора фабрике целулозе и папира 1979. године, Драго Раичевић почиње радно ангажовање у Београду, као помоћник, а касније у пуна два мандата, као генерални секретар Привредне коморе Југославије и нешто краће и као секретар Удружења трговине Југославије. Пуних 13 година он стиче значајна искуства и упознаје укупност и структуру југословенске привреде старе Југославије. По дужности која му је припадала, органима и тијелима коморе, дао је запажен допринос у развоју коморског система у партнерству са владом, скупштином и другим институцијама система. Био је учесник многих мешовитих органа у федерацији, преко којих се остваривала сарадња, како у федерацији, тако и у међурепубличкој и међукоморској сарадњи. Потврда ове констатације огледа се у редовној оцени и одобравању годишњих буџета коморе од стране њене скупштине. Испољавао је веома одговоран однос у међународним обавезама радећи у многим мешовитим тијелима, посебно на сектору развоја економских односа са иностранством. Био је два пута на заседању међународне конференције рада у саставу југословенске делегације у Женеви, а више пута на редовним и посебним догађајима у мешовитим коморама. Имао је част да у Москви испред Југославије учествује и поздрави скуп на свечаности поводом 20-годишњице сарадње Југославије са СЕВ-ом и буде члан делегације на састанку комисија СЕВ-а и Југославије. Почетком 1992. године, када су већ биле уочљиве пукотине распада Југославије, и поред захтјева да настави рад у комори и буде по трећи пут биран за генералног секретара, одлучио је да промијени посао. Одлази на рад у бечку фирму Гендер, у којој је радио на пословима представљања стране фирме у Југославији. Од скоро је пензионер у Београду.

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Проф. Др Милош Кастратовић

Др Милош Кастратовић рођен је 1959. године у Горажду- Полицы код Берана. Основну школу завршио је у Горажду, а гимназију у Беранама са одличним успјехом.

Након завршене гимназије 1977/78. године уписао је Економски факултет у Београду, гдје је на одсеку пословне економије, група за организацију, смјер банкарство, дипломирао 1981. године (просјечна оцјена на студијама 9,14, дипломски рад одбрањен са оцјеном 10).

На Београдском универзитету уписао је 1983. последипломске студије и 1987. године одбранио магистарски

рад, а 1991. године докторску дисертацију.

Цео научни и стручни рад др Кастратовића везан је за финансије. Магистрирао је и докторирао на финансијској проблематици. Стручну праксу обавио је у Братислави и Прагу, а свој радни стаж започео у привреди на финансијским пословима. Потом је радио као савјетник у Одбору за кредитно монетарни систем, Већа република и покрајина Скупштине СФРЈ и као савјетник за монетарно кредитни систем, банкарски систем и систем плаћања у Привредној комори Југославије.

Предавао је у свим наставним звањима, а сада је редован професор за предмете: Финансије и Корпоративне финансије на Европском универзитету - Факултету за интернационални менаџмент у Београду. На Факултету за европски бизнис и маркетинг Европског универзитета предаје предмет: Менаџмент финансија предузећа.

Такође предаје на ИФАМ-у – Француско америчком факултету за менаџмент. Објавио је велики број научних и стручних радова и излагао на научним и стручним скуповима у земљи и иностранству. Учествовао је у изради великог броја пројеката (пре свега из области инвестиција и процене вриједности предузећа), елабората о оцени производних, економских и финансијских могућности појединих предузећа за измирење обавеза према повериоцима и финансијских извјештаја који су у функцији доношења пословних и финансијских одлука предузећа. Такође је учествовао у изради петогодишњих пројеката Републике Србије.

Ожењен је и са супругом Светланом има двоје дјеце: Александру и Радована. Најзначајније објављене књиге, које су имале више издања су: Камата и политика каматних стопа у југословенској робној привреди, Претварање друштвене својине у друге облике својине, Политика каматних стопа у југословенском друштву и обрачун камата, Основе финансијског менаџмента, Менаџмент интернационалних финансија, Менаџмент финансија предузећа, Финансије за менаџере, Корпоративна финансијска пракса, Системске мере за својинско реструктурирање, Трансформација друштвене својине у друге облике својине.

Поличка црква; у подножју мјесто Ступ

Проф. Др Мирослав Раичевић

Мирослав Раичевић је рођен 1957. године у Праћевцу код Берана, у Црној Гори. Његови родитељи, Мирко и Мируна (рођена Божовић), преселили су се средином шездесетих година прошлог вијека, у Лузац, надомак Берана, ради школовања своје шесторо дјеце.

Основну школу и гимназију је завршио у Беранама. Економски факултет у Београду дипломирао је на Одсеку за спољну трговину, 1981. године.

Завршио је последипломске студије на Правном факултету, у Београду, а на Факултету за интернационални менаџмент (Београд),

докторирао је на тему: *"Међузависност економске дипломатије и бизнис политике."* Након завршеног факултета радни однос је засновао у Сложеном предузећу ФАП ФАМОС БЕОГРАД, у Служби извоза, где је радио до 1990. године. После тога на Институту за интернационални менаџмент, из Београда, обавља послове извршног директора.

Током 1986. године завршио је специјализацију на Институту економије Академије наука СССР, у Москви, из тематске области "Научно-технички прогрес и међународна размјена технологије", а 1992. године, на *Manhattan Institute of Management, New York*, стиче *Executive International MBA* диплому у области *интернационалног бизниса*.

Од оснивања Факултета за интернационални менаџмент 1993. године ради у овој образовној институцији где предаје *Интернационалну економију и Бизнис политику*. Редован је професор Европског универзитета. На *Факултету за европски бизнис и маркетинг /Београд/* предаје *Легално бизнис окружење и Економску дипломатију*.

За члана Научног друштва економиста (НДЕ) изабран је 2002. године. Од 1998. године Проф. др Раичевић предаје *Економску дипломатију*, по позиву, на *Дипломатској академији* Министарства иностраних послова Србије и Црне Горе. Учествовао је на бројним научним сакуповима у земљи и иностранству.

Аутор је бројних радова и следећих књига: *Стратегија развоја дугорочне привредне сарадње Југославије са Совјетским Савезом*, Институт за међународну политику и привреду и ПКЈ, Београд 1988. (коаутор); *Бизнис политика*, ФИМ, Београд, 1996. (Коаутор); *Бизнис политика - практикум*, ФИМ, Београд, 1996; *Интернационална економија - практикум*, ФИМ, Београд, 1997; *Економска дипломатија у светској економици*, ФИМ, Београд, 1997; *Интернационална економија - са основама економске дипломатије*, ФИМ, Београд, 1998/2002, 2003.; *Бизнис политика – управљање стратешким процесима*, измењено и допуњено издање, ФИМ, Београд, 1999/2001. године.

Добитник је више награда за књижевно стваралаштво; два пута је добио награду Андрићеве задужбине за поезију.

Објавио је двије књиге поезије: *Галиоти*, Матица српска, Нови Сад, 1997. године и *Поновно учење живота*, Народна књига, Београд, 2001. године. Ожењен је, има четворо дјеце. Живи и ради у Београду.

Биоградска гора

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Влајко Тулафић

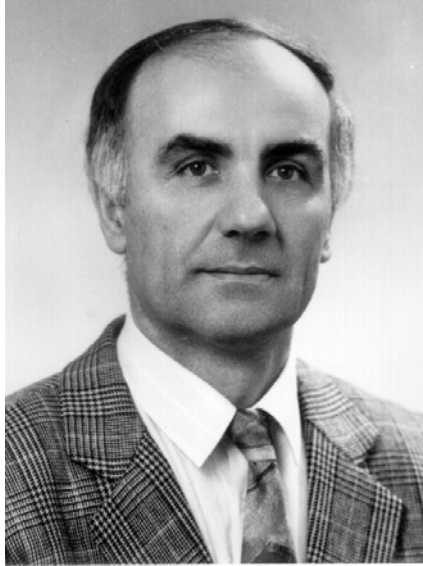
Рођен је 18. јануара 1957. године у Лугама код Андријевице. Завршио је Беранску гимназију и дипломирао на Филозофском факултету (Група за општу књижевност и теорију књижевности) у Београду.

Од 1985. године професионално се бави новинарством. До почетка 1991. године био је новинар листа "Слобода" у Беранама, када је изабран за директора Информативног центра Беране.

На тој дужности био јер до октобра 1998. године.

Осим новинарства бави се и књижевним радом. Објавио је збирку пјесама Проклетије ("Ободско слово", 1995) и приредио за штампу неколико књига које је издао Информативни центар Беране.

Члан је Удружења новинара Црне Горе и Удружења књижевника Црне Горе и ради у редакцији часописа "Токови".

Проф. Др Вучина Раичевић

Рођен је 15. марта 1945. године у Праћевцу, код Берана, од оца Мирка и мајке Мируне (рођене Божовић из Главаца). Основну школу учио је у свом родном мјесту и у Лубницама, а гимназију у Беранама.

Студирао је на Филолошком факултету у Београду на *Групи за руски језик и књижевност*, гдје је дипломирао 1970. године. По завршетку студија запослио се у гимназији у Старој Пазови као професор руског језика и књижевности, гдје је провео највећи дио свог радног вијека. Поред гимназије, предавао је и у другим школама различитог типа (економској, техничкој и основној школи). Једно

вријеме (од 1985. до 1993. године) био је и директор основне школе и Старопазовачке гимназије.

Од 1996. до 2003. године радио је на Машинском факултету у Београду, гдје је предавао руски језик струке.

Од 2003. године ради на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за славистику, гдје предаје методiku наставе руског језика, као и руски језик студентима са неславистичких студијских група.

Постдипломске студије завршио је на Филолошком факултету у Београду на смјеру *Примењена лингвистика и методика наставе*. Магистарску тезу је писао и одбранио под насловом *«Културолошки и лингвокултуролошки аспект у уџбеницима руског језика за средње усмерено образовање»*.

Такође, на истом факултету одбранио докторску дисертацију под насловом *«Тематска условљеност лексике у уџбеницима руског језика њена семантизација у наставној пракси (теоријске основе)»*.

У својој наставничкој и педагошкој пракси, поред индивидуалног стручног усавршавања, континуирано активно учествује на бројним стручним и научним скуповима – семинарима, симпозијумима, курсевима за стране језике, на конгресима у земљи и иностранству, на којима је најчешће иступао са рефератима и саопштењима. Посебно се ангажује у раду Славистичког друштва Србије и традиционалног Скупа слависта који се одржава једанпут годишње на Филолошком факултету у Београду, као и у раду Зимске школе – стручног семинара професора руског језика (у вријеме зимског распуста).

Од фебруара 2004. године Раичевић је члан Одбора за стручно усавршавање наставника и изучавање словенских језика, књижевности и култура, који ради у оквиру Славистичког друштва Србије.

Године 1978, боравио је у Санкт-Петербург (бившем Лењинграду) на угледном Херценовом институту, на којем је завршио курс стручног усавршавања. Учесник је два међународна конгреса у организацији Међународне асоцијације наставника руског језика и литературе (МАПРЈАЛ), у Будимпешти (1986) и у Москви (1990), на којима је поднио реферате из области примијењене лингвистике и методике наставе руског језика. Учествовао је на два вишедневна међународна симпозијума у Београду – од 8-10. октобра 1996. и од 1. до 3. јуна 1998. године, на којима је иступао с рефератима, као и на 5. међународном симпозијуму на Филолошком факултету од 30. маја до 1. јуна 2000. године, када је поднио реферат из области методике наставе руског језика.

Раичевић је коаутор четири уџбеника руског језика (са проф. др Предрагом Пипером и др.) за I, II, III и IV разред гимназије и угоститељско-туристичке школе, чији је издавач Завод за уџбенике и наставна средства Београд. Аутор је приручника *Прилози методици наставе руског језика* и уџбеника *Руски језик за пословне људе (област спољне трговине и туризма – пословна и свакодневна комуникација)*. Поред тога, објавио је преко 70 стручних и научних радова и приказа у различитим стручним, педагошким и другим часописима, зборницима и листовима у земљи и иностранству.

У оквиру његових стручних интересовања и ужих специјалности посебно мјесто заузима методика наставе руског језика и лингводидактика, као и социокултурни и лингвокултуролошки аспект на свим нивоима учења руског језика у српској говорној средини.

За свој наставни и педагошки рад и активности више пута је похваљиван и награђиван. Добитник је Плакете «Светлост» (1982) Културно-просветне заједнице СО Стара Пазова, за изузетне резултате у области културе и просвјете, као и Захвалнице (1992) Славистичког друштва Србије, за значајне резултате у настави словенских језика и књижевности и за посебно испољене активности у раду Славистичког друштва.

Лијева Ријека

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Бранка Шћепановић

Рођена је у Колашину, гдје је и завршила основну школу. Средњу музичку школу је завршила у Титограду, данашњој Подгорици, а 70-их година је уписала Музичку академију у Београду.

Први почеци музичког наступања су у Колашину, у емисији «Микрофон је ваш», у седмој години, када је и добила прву награду за интерпретацију.

Касније, као ученица средње школе у Подгорици, наставила је да се бави аматерским извођењем у Културно-умјетничком друштву «Будо Томовић», гдје је пјевала на

свим значајним манифестацијама, као и на омладинским радним акцијама. Наступала је у хору «Станко Драгојевић», а касније је прешла у студентско Културно-умјетничко друштво «Мирко Срзентић».

Са ова три културно-умјетничка друштва: «Будо Томовић», «Станко Драгојевић» и «Мирко Срзентић» пропутовала је тадашњу Југославију и учествовала на многим концертима, на којима је веома успјешно пјевала пјесме црногорског изворног мелоса.

У Народном позоришту Подгорице (Титограда) је 1967. године, са 16 година, као најмлађа учесница, играла улогу Коштане са пуно успјеха и тако осјетила и дражи позоришних дасака.

Овај период, све до 1967. године, је период њеног аматерског бављења умјетничким радом, а од 1967. године наступа на радију и телевизији са пјесмом «Гледала сам с Кома плава», од када је и постала популарна интерпретаторка црногорског народног мелоса и од када настаје прекретница у њеном животу и раду.

Велики је њен допринос популарисању и очувању црногорске изворне музике, због чега је и добила многа признања и награде, а најдраже су: статус истакнутог умјетника Југославије; естрадне награде Југославије; многе повеле за хуманитарне концерте у земљи и ван земље, као и друга признања и награде.

Као представник црногорске изворне музике, пјевала је за све значајне државнике наше земље (предсједника Јосипа Броза Тита и друге), као и за стране државнике који су долазили у посјету Југославији.

За Бранку Шћепановић-Поповић се може рећи да је велики амбасадор изворног црногорског мелоса, јер је наступајући на многим концертима на цијелом европском континенту, затим на концертима у Северној и Јужној Америци, Совјетском Савезу - Русији, и другим крајевима, била успјешни представник наше музике.

Има преко 300 снимака који остају трајно за наредне генерације као заштита од заборава њених пјесама.

Учествовала је, а и данас учествује на телевизијским бираним музичким емисијама.

Била је на значајним манифестацијама - фестивалима етно музике, гдје је учествовала са многим страним умјетницима ове врсте музике. Као пример: фестивал у Ванкуверу, гдје је пјевала са познатим кантри умјетником Питером Чипменом. И данас учествује на многим скуповима и концертима, гдје се изводи изворна музика.

Један је од оснивача црногорских скупова који се одржавају у различитим градовима по свијету на којима активно учествује и даје велики допринос.

Удата је за Драгана Поповића, који је био директор и менаџер авио компаније «Alitalia» на просторима Југославије, а задњих година на просторима Србије и Црне Горе, Македоније, Хрватске и Босне и Херцеговине. Био је један од најуспешнијих менаџера, па је за свој рад добио и највеће одликовање у Италији.

Има двоје дјеце: сина Зорана и кћерку Милицу који су завршили факултете и живе у Београду. Наводимо текстове двије од многих пјесама које је публика са одушевљењем слушала приликом њених наступа на многим концертима:

Прим. др. сци. мед. Дана Вујиновић

Даница Вујиновић је рођена 14. 08. 1940. год. у Загребу, од оца Лазе и мајке Савете, рођена Петровић, пореклом из Горског Котара. У Београду живи од 1941. год. Ту је завршила основну школу, и класичну гимназију и Медицински факултет.

По обављеном обавезном лекарском стажу радила је у Заводу за ургентну медицину, а упоредо је на специјализацији из опште хирургије.

Специјалистички испит је положила 1973. год. код проф. др. сци. мед. Љубомира Рашовића и након тога се запошљава као специјалиста у Хируршкој служби КБЦ "Земун", где остаје до пензионисања.

Поред рада у ургентној хирургији и трауматологији, од 1974. године се укључује у рад са хипербаричном комором. Испит из хипербаричне медицине је полагала 1975. год. код проф. др. Е. Kind-wall-a у St. Luka's Hospital у Meelwoke, УСА.

Магистарски рад са темом: "Угроженост горњег крајка бутне кости у саобраћајном трауматизму" одбранила је 1976. год., а докторску дисертацију са темом: "Експериментално и клиничко изучавање горњег крајка бутне кости у условима изненадних негативних убрзања у саобраћајном трауматизму" 1986. године.

Звање примаријус стиче 1991. год.

Уз редован клинички рад учествује у научноистраживачким пројектима из саобраћајног трауматизма и хипер-баричне медицине.

Пошто је у КБЦ "Земун" 1995. год. издвојена трауматологија са хипербаричном медицином у засебну организациону јединицу, постављена је за начелника Трауматолошке службе и на тој функцији је преко 10 година.

Од 1995. год. је укључена у постдипломску наставу Медицинског факултета у Београду и то као ментор за специјализацију из опште медицине, као предавач из хипербаричне медицине за специјализацију ургентне медицине, као и за субспецијализацију из васкуларне хирургије.

Од 1998. године је визитинг професор за субспецијализацију из баромедицине.

У току дугогодишњег стажа учествовала је на многим домаћим и међународним конгресима и има публикованих 126 радова било као аутор или коаутор.

У медицинском уџбенику "Обољења периферних крвних судова" од доц. др сци мед. Лазара Давидовића и сарадника, која је публикована 2004. године, учествовала је са поглављем из хипербаричне медицине.

У току рада у КБЦ "Земун" била је на функцији Председника синдиката Земунске болнице, Председник ООУР-а КБЦ Земун, и члан Управног одбора КБЦ «Земун».

Поред чланства у неколико секција Српског лекарског друштва, као члан International College of Surgeons у једном мандату је била секретар Југословенске секције ИЦС-а.

Редован је члан ЕУБС-а (Европског удружења за баромедицину).

Поред школе и студија активно се бавила спортом (кошарком и стрељаштвом).

Након дипломирања почиње као спортски лекар у ОРК «Београд», где остаје преко 35 година и завршава као Председник Скупштине клуба и потпредседник Омладинског спортског друштва «Београд».

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

**Веселин Бакић, председник
СО Андријевица**

Веселин Бакић је рођен 1958. године у Плаву. Основну и средњу школу завршио у Андријевици, а Економски факултет у Подгорици 1983. године.

Ожењен супругом Нелом, рођеном Масловарић, дипл. правником са којом има троје дјеце: Марију, Ану и Мирјану.

Радну каријеру почео је у Андријевици у предузећу "Мермер" гдје је након обављеног приправничког стажа кратко вријеме радио као финансијски директор. Од 1987 до 1991 године радио у Комбинату за прераду коже "Полимка" из Берана најприје у Служби за инвестиције и развој, а потом, као финансијски директор.

Од 1991. године, након поновног оснивања Општине Андријевица ангажован је у органима локалне управе као начелник Општине за привреду и финансије, затим као секретар Општине, а од 1996. године обавља функцију председника Општине Андријевица.

По националности је Србин православне вјероисповјести.

Ређа Јованчевић рођен је 23. јануара 1957. године у Доцу, код Берана. Завршио је Гимназију «Панто Малишић» у Беранама и дипломирао на Пољопривредном факултету (агро-економски смјер) у Београду.

По завршетку студија радио је у предузећу «Агрополимље», у коме је, неколико година, био управник Пекаре, а, потом, директор Д.Д., односно А.Д. «Агрополимље», све до завршетка реструктурирања и

сегментације овог предузећа.

У претходном сазиву Скупштине општине Беране био је одборник и председник Клуба одборника СНП, а од средине 2001. године потпредседник општине Беране.

Јула 2002. године, изабран је за председника општине Беране. Активно се бавио спортом. Играо је за фудбалски клуб «Иванград» и «Хајдук» са «Лиона».

Ожењен је и има двоје дјеце. Живи у Доцу.

Андријевица

Општина Беране

ПОЧАСНО ПРЕДСЈЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

Момчило Мићовић

Као председник општине Беране, сверсрдно је подржао оснивање Удружења Васојевића и посебно се ангажовао у подизању споменика игуману Мојсију Зечевићу у Беранама и Веничкој.

Говорећи на откривању игумановог споменика у завичајној Веничкој, Мићовић је, поред осталог, подсетио да је за име храброг и мудрог свештеника везан и настанак чувеног „Васојевићког закона у дванаест тачака“. Подсетио је, такође, на многе препреке с којима се игуман суочавао борећи се у исто време на више фронта: обуздавању околних Турака, организовању одбране, враћање у православље исламизираних породица, сузбијању самовоље и помиру завађених. Захваљујући великом ауторитету у народу, енергији, храбрости и мудрости, у свему томе је успео.

Пантовић Миленко

Рођен у селу Горажду - Полица, општина Беране, 09.08.1944. године. Основну школу и гимназију завршио у Иванграду (Беранама).

Завршио Економски факултет у Титограду (Подгорици).

Радио као приправник у Агрокомбинату „13. Јул“, затим као планер аналитичар у транспортном предузећу „Транспред“ у Иванграду.

У шумско индустријском Комбинату радио на пословима планера аналитичара, директора плана и развоја и на мјесту директора Радне заједнице.

На непосредним изборима 1989. године изабран за председника СО Иванград.

1991. године изабран за посланика у Скупштини Републике Црне Горе и делегата и Вијећу република и покрајина Скупштине СФРЈ.

Након проглашења Савезне републике Југославије, изабран за посланика и председника одбора у Вијећу република у Савезној скупштини СРЈ. За замјеника Савезног министра за привреду изабран 1993. године.

Од 1995. године радио као директор у Савезном заводу за социјално осигурање, на закључивању и спровођењу међународних уговора из пензијског и здравственог осигурања.

Поред обавеза из радног односа, био је ангажован као члан Одбора за развој у СОУР „Шумарство и дрвна индустрија“, члан републичког фонда за развој, био је председник привременог пословодног одбора (принудна управа), подпредседник рукометног клуба у Иванграду, члан удружења „Кнез Мирослав“ и др. Пензионисао се 2005. године.

Ожењен је Вером, дипломираним правником и имају двоје ђеце, Александра, дипломираног економисту и Сању, дипломираног правника. Живи у Београду.

ПРЕДСЕДНИШТВО УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

На Скупштини Удружења Васојевића, којом је председавао почасни председник проф. др Милија Зечевић, одржаној 07. 11. 2012, усвојен је Статут Удружења Васојевића. Такође је утврђено да је Удружење регистрована по новим законским прописима. (Статут и Решење о регистрацији у прилогу)

Скупштина је изабрала за **почасног председника проф. др Милију Зечевића**

Изабрано је почасно Председништво које броји 34 члана.

Изабран је за **председника Удружења Васојевића др Лука Кастратовић**, генерал-мајор. Мандат у складу са Статутом.

За **потпредседнике Удружења Васојевића** су изабрани:

- Душко Бојовић, генерални директор грађевинског предузећа "Напред,
- Мијо Вешовић, директор Модарт
- Вук Дедовић, директор приватног предузећа у Кули
- Марко Ђукић, председник Подружнице Удружења Васојевића Савино Село
- Радослав Зечевић, директор и власник предузећа "Колзекo"

За **чланове Председништва** Удружења Васојевића изабрани су:

- Славко Бабовић, Трепча
- Жарко Бабић, Савино Село
- Беба Божовић, Београд
- Ратко Васовић, Београд
- Светлана Ђурковић, Панчево
- Вука Зечевић, Београд
- Др Саша Зечевић, Београд
- Небојша Зечевић, Виницка
- Милан Бојовић, Беране
- Зоран Зечевић, Београд
- Драган Ивановић, Београд
- Вукајло Лаиновић, Београд
- Зоран Лакушић, Подгорица
- Зоран Лекић, Андријевица
- Видак Радевић, Подгорица
- Горица Ђулафић, Беране

ИЗДАВАЧКИ САВЕТ

За чланове Издавачког савета изабрани су:

- Мирослав Стојановић, председник
- Проф. др Миодраг Зечевић
- Проф. др Слободан Томовић
- Академик ЦАНУ проф. др Момчило Зечевић
- Проф. др Милош Кастратовић
- Проф. др Мирослав Раичевић

- Прим. др Томислав Малишић
- Пуковник мр Слободан Стојановић
- Томислав Зечевић, новинар
- Драган Радевић, новинар
- Драгомир Ђулафић, песник
- Радомир Стојановић, песник
- Влајко Ђулафић, књижевник

Манастир Ђурђеви Ступови

АКТИВНОСТИ УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

ИЗВЕШТАЈ И ПРОГРАМ РАДА

У протеклом периоду Удружење Васојевића је постигло завидне успјехе. Желимо да истакнемо следеће:

- Остварили смо потпуне и непосредне контакте са Лијевом Ријеком и Подгорицом, гдје Удружење “Васо” активно учествује у развоју Општине Подгорица и наше матице Лијеве Ријеке.
  - Такође, Удружење “Васо” подржава Матешево, Краљске баре и Општину Колашин. Видан је напредак развоја Општине Колашин, али развој туризма могао би да се приближи Трешњевику и Комовима. Такође би помогло да се насеља која припадају Колашину афирмишу и становништво врати кућама.
  - Непосредни контакти са Општином Андријевица и мјесним заједницама, које је непосредно одржавао предсједник Удружења Васојевића Лука Кастратовић, учинили су да се покрену иницијативе за изградњу путева, а подршка је била видна од стране Бојовића, који не само да развијају фирму у Андријевици, него су и били домаћини за Светог Александра Невског свим добронамерним гостима, којих је било око три хиљаде.
  - Градња цркве на Буковој пољани, коју је подржало Удружење “Васо” и Одбор за изградњу цркве јесте прави подвиг Општине Андријевица и Колашин, а нарочито мјештана Краљских бара на челу са Светом Мартиновићем и владиком Јоаникијем.
  - Градоначелник Берана Вука Голубовић већ неколико година изванредно сарађује са Удружењем Васојевића и са почасним предсједником проф. др Милијом Зечевићем и актуелним предсједником генералом Луком Кастратовићем. Посебно му се захваљујемо што је дао подршку одржавању свечаности поводом Александра Невског у Виницкој, а високо цијенимо дочек који је градоначелник Вука Голубовић приредио делегацији Савино Село. Његово присуство прослави Аранђеловдана у Савином Селу и Београду је значајно за повезивање Васојевића у завичају и у Србији. То је прави начин развоја добрих односа Србије и Црне Горе.
  - Одржавање скупова у Београду који се одржавају најмање пет пута годишње, а обавезно за Бадње вече, Светог Саву и Светог Аранђела, има за циљ да се Васојевићи и Црногорци који живе у Београду и Србији међусобно упознају и такмиче ко ће коме више добра учинити. На тим скуповима се Васојевићи договарају како да помогну младој генерацији да се школују, запошљавају, а старијима пруже помоћ око лијечења.
  - Посебно истичемо скуп сваке године у Савином Селу за Светог Аранђела гдје присуствује од 500-700 званица. Највећи допринос даје Марко Ђукић, предсједник Подружнице и Вук Дедовић са члановима Одбора, а свесрдну подршку му пружају почасни предсједник Удружења Васојевића проф. др Милија Зечевић, чланови Почасног Предсједништва Удружења Васојевића, предсједник Удружења Лука Кастратовић, чланови Предсједништва и Извршног одбора, као и сви други Васојевићи који несебично подржавају програм Удружења Васојевића.
  - Истичемо и активности издавачке делатности.
- Напоменућемо да су братства Стојановићи, Кастратовићи, Бабовићи, Радевићи, Бакићи, Вулевићи, Вукићевићи, Зечевићи и други одштампали и издали књиге које служе за примјер како да се афирмишу братства и Васојевићи. Књига аутора генерала др Луке Кастратовића “Доктори наука из Васојевића” побудила је пажњу у свим крајевима Црне Горе, Србије, Републике Српске и шире. Такође, књиге “Генерације матураната 1957. године” и “Генерације матураната 1959. године” које су промовисане у Беранској гимназији дале су подстрек младој генерацији у завичају и ван завичаја да уче и стварају и постижу, свако у својој струци, врхунске резултате, како су то урадиле и генерације Беранске гимназије у 20. вијеку.
- Подршка Српској православној цркви и градња саборног храма Симеона Мироточивог, као и градња свих цркава широм Васојевића је један од стратешких циљева програма Удружења Васојевића.
  - Не можемо заобићи подршку коју перманентно дајемо професорима српског језика, књижевницима, пјесницима и другим ствараоцима како би одржали свој матерњи језик.
  - У активностима Удружења Васојевића свако учествује онолико колико може, али од оснивања до данас ректор и власник Еворпског универзитета, проф. др Милија Зечевић, један од оснивача Удружења Васојевића, више од тридесет година даје пуну подршку раду Удружења и издавању Гласа Васојевића (28 бројева).

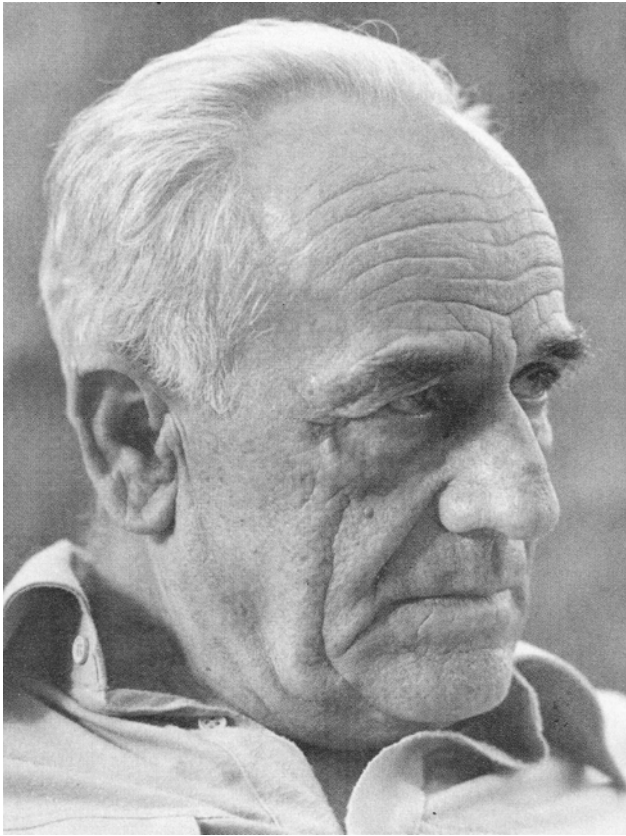
У наредном периоду наши задаци су:

- Да будемо и даље надрстраначко удружење које ће учинити да непрекидне везе између Србије, Црне Горе и Републике Српске никада не престају, него да се развијају и повезују са дијаспором из Европе, Америке и цијелог свијета.
- Да свако у својој струци се развија и школује, да брине о својој личној породици, да брине о широј породици, братству и племену, да се бори за бољи стандард, како у завичају, тако и ван завичаја.
- Према терминском плану, у 2013. години урадиће се програм економске сарадње Србије и Црне Горе, гдје ће Удружење Васојевића дати свој допринос.
- Урадиће се програм издавачке делатности, о чему ће бринути Издавачки савет.
- Урадиће се програм међународне сарадње, ради непрекидног повезивања личности и држава, а посебно европских и светских интеграција.
- У међународној сарадњи, посебна пажња ће се поклонити сарадњи са Русијом, коју ће развијати Црна Гора и Србија, која је, по нашем мишљењу, од стратешког интереса за владе Србије и Црне Горе.
- Подржаћемо изградњу шумедијске и васојевићке трансферзале која спаја “Панонско море” са Јадранским морем.
- Ови планови и програми су амбициозни, али сматрамо да Васојевићи треба да се укључе у све привредне, здравствене, научне, образовне и друге структуре развоја Србије и Црне Горе.

Једно драгоцено сведочанство

КРСТАРЕЊЕ ЛИТЕРАРНИМ СТАЗАМА ВЕЛИКОГ ПИСЦА

Књига Милоша Вулевића „Лелејске чесме Михаила Лалића“, откриће (заинтересованом) читаоцу колико су најпознатијег писца из Васојевића привлачиле завичајне планине и сам завичај, из којег, опсесивно и литерарно, никад није ни одлазио

Михаило Лалић

Од Комова до Бјеласице пропутовао сам с Михаилом Лалићем све васојевићке катуне, планинске косе, боровњаке, шуме и воде, поред којих смо се чешће одмарали причајући о свему и свачему, а највише о нашем заједничком завичају, људима и догађајима. За многе планинске чесме знао је гдје се која налази, како су је називали и каква је за пиће. Застао би поред сваке, дуго би је посматрао, а онда се умивао, пио из прегршти, не без одређеног церемонијала у покретима. Понекад, да га не опоменем, остао би ту читав дан, због чега смо се, више пута, касно у ноћ враћали у град, обично у Андријевицу, јер у Беранама (не знам због чега) није волио да преноћи.

Тако почиње поглавље (прво од њих двадесет и осам) – По планинама с Лалићем – изузетно интересантне (за читаоца) и значајне (за књижевне историчаре и теоретичаре) књиге једног од „најпоузданијих познавалаца књижевног дела Михаила Лалића“ (по ауторитативној оцени Радомира В. Ивановића), професора књижевности (у чувеној беранској гимназији) и књижевног критичара Милоша Вулевића „Лелејске чесме Михаила Лалића“.

И сам наслов је већ говорљив: реч је о (неуморном) а за Лалића, испоставиће се, опроштајном (његов живот је у то време већ био на заласку) крстарењу прелепим (стварним) васојевићким планинама и, у исто време, њиховим литерарним одсјајима, крстарење кроз (нестварну) измаштану,

митску, фасцинантну и фантазмагоричну Лелејску гору, одавно преточену у његове романе (слике Трепче везао је за „Зло прољеће“ а Комове, са широм околином, за „Лелејску гору“) двојице (великих) пријатеља, од којих је један, аутор ове књиге (Милош Вулевић) умео да буде упућени али ненаметљиви сапутник, који уме да слуша, и помно памти, монолог оног другог (Михаила Лалића) и зна да га подстакне на даљу причу, и присећање, кад он заћути.

Захваљујући овом (заиста импресивном) литерарном штиву, књижевни теоретичари ће моћи да „завире“ у Лалићеву књижевну „радионицу“ и прате (изблиза) његов стваралачки процес. А читалац ће (онај заинтересовани) из ове особене књиге, писане „с дивљењем и поштовањем“ (према Лалићу), „језиком који има одлике једног ранијег времена“ (из осврта Миладина Ђулафића), сазнати колико су и како најпознатијег писца из Васојевића привлачиле (завичајне) планине. И завичај, из којег, опсесивно и литерарно, никад није ни отишао.

„Ово је мој писаћи сто, показао је (поглавље „Здравац“) на једно (омиљено) место у планини, изнад његове Трепче. Ту се, испричаће свом сапутнику (и „Екерману“), „налази“ (духовно) док пише, и кад је од њега (физички) веома далеко. „Одавде гледам у вријеме, окуда пролазе кроз мој видик колоне људи, овдје васкрсва прошлост са свим својим мукама...“

„Ево, видиш! Трепча као на длану. Овдје се она, некако, као у сну, пресијава у мени, са свим својим знаним и незнатим лицима, ратовима, сеобама, невољама и трпљењима, честим погибијама. Почешће, рано наићу слане, неродице и јад, наступе зле зиме, гладна прољећа. Људи су тада принуђени да (се) селе, у потрагу за зарадом. Наићу и поплаве, Ријека (трепачка) им оно мало окутњица заспе шљунком, наваље дрвље и камење, разруши подзидине. За њом остане пустош“.

Воде и планине. За писца који је, као ретко ко у југословенској литератури, исконски и „нутрином“, осећао природу, два велика мотива и велика изазова. Вода га, просто, занесе, пробуди у њему неке дубље, исконске откуцаје, бележи Вулевић. Док слуша, опуштајући се, жубор воде на Трешњевачком врелу, (неопозиво) констатује:

„Она (вода) зна да говори: разазнајеш ли гласове који нам стално иду у сусрет, понекад наићу „кумпаније, маса једна. Тада им се не могу разликовати гласови. Пролазе

поред нас и не чине нам никакво зло. Од воде је човек научио да говори, да није ње остао би нијем...“

И : „волим да је (Ријеку) чујем. Ово ми је најмилија музика ...Другу и не слушам...Ето, сатима сам то некад слушао...Сједим крај ријеке, испод Јасковице. Сад знам зашто волим ово мјесто: ту без сметње слушам рапсодију о борбама које памте само вода и камење...“

Ово „драгоцено сведочанство о великом писцу од поузданог сведока“ (из осврта Радована Поповића), појавило се, у временским размацима, у две издавачке куће („Српска књига“, Рума, „Партедон“, Београд) као два (ово друго допуњено) издања. И, заиста, драгоцен (литерарни) документ, који је, открио посве „новог Вулевића“ (Благоје Нишавић), расног писца а не само критичара, али, и на нов начин, ближи, непосреднији, личнији и интимнији, и самог Михаила Лалића.

Милош Вулевић

Милош Вулевић (рођен у Трешњеву, 1929) је, иначе, пре ове, објавио књиге „Даљинама у походе“ (о стваралаштву песника Душана Костића), „Есеје“, збирку прича „Горанчића гора“, затим књигу „Миљан Вуков“, „Сточова вода и друге приче“ и, заједно са Милутином Чукићем, „Рујишта“.

Мирослав Стојановић

ЉЕПОТЕ У СЛИЦИ И РЕЧИ

ТРИ ПЕСМЕ РАНО ПРЕМИНУЛОГ РАТКА ДЕЛЕТИЋА

ПИСМО

Милијани Ђукић Греговић

Пишем ти из завичаја, ноћ пада,
Не знам куда ћу, ево ме уз ријеку.
Прошла младост преко ливада,
Све је исто, видим усамљену смреку.

Нема те у завичају да прођеш,
Дубока туга расте, одозгор кише.
Топла соба, чекају те да дођеш,
Пишем ти о јесени, ништа не дише.

Дођи као некада, трчи боса, тамо,
Узми шаку земље, она је жива.
Небо је у завичају остало само,
Чујеш ли како се вода одазива.

Прољеће, Злоречица прелила обале,
Од Комова свиће, јутарња слика.
Коров све прекрила, ограде пале,
Стоји усамљено дрво Обзовика.

Катун на Маргарити

Завичајни предео

БРАТ КОСИ ЛИВАДУ

Брат коси ливаду,
Сијече омладе и цвјетове.
Пршти роса у Цкладу,
Пада на откосе, на болове.

Улази у поље као у пјесму,
У трави што се њише.
Понекад обиђе чесму,
Размахне косом, ништа више.

МУТНЕ ВОДЕ, ЦРНО СЛОВО

Све ће да мине, нестане,
О боже, докле ће све ово.
Хоће ли икад да сване,
Мутне ли воде, црно слово.

Враћам се почетку, таме,
Вјерни ономе што нас спозна.
Остали смо на сред друма сами,
Животе мој, душо моја грозна.

Узалуд тражим спокој, тишину,
Смутно је вријеме, нада сива.
Ни птица више не тражи висину,
Мртви градови, нико се не одазива.

Катуни на Преслу